

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר

# זוהר הנשבת

## פְּרֻשֵׁת בְּרֵאשִׁית



תוכן הספר:

- א. זוהר על פְּרֻשֵׁת הַשָּׁבוּעַ.
- ב. אור הזוהר מְחַלֵּק.
- ג. זוהר על מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשָּׁבֶת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זוהר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשָּׁבֶת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שָׁבֶת מִחֲבֵר וּרְמ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּרֵי הַזוּהַר, סְפִוּרִים מִיְחָדִים מְחַלְּטִים מִכָּל סֵפֶר הַזוּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשָּׁבֶת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שָׁבֶת.
- ז. סְפִוּר מְדָהִים בְּהַמְשֻׁכִּים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מְזַכֵּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.

סֵפֶר קְדוּשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד  
מְקַדְּשֵׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חַכְמֵי הַזוּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר,  
וּלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובכ"א

תשרי תשע"א לפ"ק

## הוצאת:



### שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס  
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI  
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI  
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross  
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin



**לקנות הספרים במחיר מסובסד:**  
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו  
ברחוב השומר 74 בני ברק

**או אצל "מפעל הזוהר העולמי"**  
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל  
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8  
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel  
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300  
[hazohar.com@gmail.com](mailto:hazohar.com@gmail.com)





# תּוֹכַן הָעֵינַיִם

- ה ..... פְּתַח דְּבַר
- ז ..... הַקְדָּמָה לְסֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת
- כט ..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים
- לה ..... תְּפִלוֹת לְפָנֵי הַלְמוּד
- לז ..... זֹהַר עַל פְּרֻשֹׁת הַשָּׁבוּעַ
- לח ..... גּוֹדֵל הַשֵּׁכֶר וְהַזְכוּת בְּהוֹרָאת אֶצְבַּע
- לט ..... אֹר הַזֹּהַר הַמְחַלֵּק
- מא ..... זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים
- מג ..... הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ
- מה ..... סְפוּרֵי הַזֹּהַר
- מו ..... פֶּסֶק מָוֶן שׁוֹר הַתּוֹרָה הַגֵּר"ח קִנְיַבְסְקִי שְׁלִיט"א
- מז ..... הַקְדָּמָה לְסֵפֶר עַל הָעִיר קְרֵאקָא
- נא ..... בְּעִיר קְרֵאקָא
- נד ..... אֲלָפֵי אֲלָפִים בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה עַל יְדֵי רַבֵּי אֲמִנוֹן יֶצְחָק שְׁלִיט"א
- נח ..... הַחֶפֶץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ
- ס ..... מִבְּט מִן הַצַּד אַחַר קְרֵאקָא
- סא ..... מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ
- סב ..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א
- סג ..... תְּפִלוֹת לְאַחַר הַלְמוּד
- סד ..... קוֹל הַרְשֵׁב"י

**הַרְשֵׁב"י קָבַע: בְּסֵפֶר הַזֹּהַר יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוּת בְּרַחֲמִים**





## הטיבה ה' לטובים

הספר הזה נדפס

בנדבבת הרה"ח מוהר"ר

**חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה**

לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה  
תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה  
ולברכה, בבריות גופא, פרנסה בשפע וברווח, עושר וכבוד,  
אריכות ימים ושנים טובים בבריאות השלימות, אכ"ר.



## התנצלות המוציאים לאור

היות והשקענו עמל רב ודמים מרובים שיצא הספר לאור מבורר  
ומנופה בלא שגיאות [לפי כוחותינו], ובכל זאת אמר נעים זמירות  
ישראל שגיאות מי יבין, ואפשר שנשארו אי אלו טעויות הדפוס  
וכדומה - לכן בקשתינו מכל לומד בספר באם ימצא טעות  
להודיענו, ותודה למפרע, כדי שנוכל לתקנו בהוצאה הבאה  
בעזרת ה'.

## הבעלות וכל הזכויות אינן שמורות למחבר

כל אחד יכול לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, [וכל המעוניין  
יכול לקבל הטקסט חינם], לאחסן במאגר מידע, לסדר או לקלוט  
בכל דרך ובכל אמצאי אלקטרוני אופטי או מכני אחר - כל חלק  
שהוא מהחומר בספר זה ובכל הספרים שהוצאנו לאור, הן ליחיד,  
הן לשימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה מותר  
ומצוה בהחלט בלא רשות מפורשת בכתב, ואם אחד מעוניין  
להדפיס נעזור לו בכל כוחותינו להוציא לאור בפחות מדמי עלות  
הספר.







# פְּתַח דְּבַר

## וּקְרֵאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג

**הַנְּבִיא** יִשְׁעִיָּה אָמַר (יִשְׁעִיָּה נח ג): "וּקְרֵאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד וְכַבְּדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיהָ מִמִּצְוֹת חֻמְרֵיהָ וְדַבַּר דְּבָר". וְאֵיתָא בְּמִדְרָשׁ הַנֶּעְלָם (פְּרָשְׁת בְּרֵאשִׁית מֵאֲמֹר נַעֲשֶׂה אָדָם): לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד, הִיא תּוֹסֶפֶת הַרוּחַ הַנִּקְרָא קְדוֹשׁ ה'. וְלָמְדוּ חַז"ל (שַׁבָּת דְּרַף ק"ג ע"א): וְתֵנָּה דְבֵי מְנַשֶּׁה מְשֻׁדְּכִין עַל הַתִּינוּקוֹת לִיאָרֶס בְּשַׁבָּת וְעַל הַתִּינוּק לְלָמְדוֹ סֵפֶר וּלְלָמְדוֹ אוּמָנוּת, אָמַר קְרָא מִמִּצְוֹת חֻמְרֵיהָ וְדַבַּר דְּבָר חֻמְרֵיהָ אֲסוּרִים חֻפְצֵי שְׂמִימִם מְתָרִין. וְכִדִּי שְׁלֵא יְדַבְּרוּ דְּבָרֵי חוּל בְּסַעֲוֵדַת שַׁבָּת, וְעוֹד לְקַדֵּשׁ אֶת הַסַּעֲוֵדָה שְׂיִהְיֶה נְחֻשֵׁב מְשׁוּלְחָנוֹ שֶׁל מְקוּם, הַגִּשְׁנוּ לַפְּנִיכֶם אֶת הַסֵּפֶר "זֶהר הַשַּׁבָּת" כִּדִּי שֶׁבְּכָל בַּיִת יִהְיֶה תִּהְיֶה תּוֹסֶפֶת הַתַּעֲלוּת רִוּחַנִית בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ.

**כְּשָׁכַל** בְּנֵי הַבַּיִת מֵתְכַנְּסִים יַחַד מְסַבִּיב לְשִׁלְחוֹן שַׁבָּת הוּא זְמַן הַתַּעֲלוּת מִיַּחַד, זֹהוּי הַשְּׁעָה הַמִּתְאַיְמָה לְהַחֲדִיר בְּבִנְיַי הַמְשֻׁפָּחָה תּוֹרַת נֶצַח, וְלִטְעַם מִתּוֹרַת הַסּוּד.

**כְּדֵי** לְהַטְעִים אֶת הַלִּימוּד הַבְּאֵנוּ מַעֲשִׂיּוֹת מִיַּחַדוֹת הַמְּעוֹרְרִים אֶת הַלְּבָבוֹת וּמִחֲדִירִים קְדוּשָׁה וְטַהֲרָה שְׁעַל יָדָהּ נוֹתְנִים תּוֹסֶפֶת לְנִשְׁמָה יִתְרָה.

**כְּאִשֶּׁר** יְלָמְדוּ בְּסֵפֶר זֶה בְּקַבְּיעוֹת יַחוּשׁוֹ הַתְּרוֹמְמוֹת רִוּחַנִית וְתוֹרְגֵשׁ שַׁבָּת נֶעַם הַנְּשֻׁמוֹת, וְהֶאֱרַת הַרְשָׁב"י בְּכָל בַּיִת יִהְיֶה, זֹאת תִּהְיֶה הַשְּׂמִירָה הַכִּי מְעָלָה לְכָלל יִשְׂרָאֵל. סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשֵּׁם וְיִרְאַת שְׂמִימִם טְהוֹרָה, וְלָלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעָ"א.

**חֲלַקְנוּ** אֶת הַסֵּפֶר לְנוֹשְׂאִים:





- א. זוהר על פְּרֻשַׁת הַשְּׁבועָה.
- ב. אור הזוהר מְחַלֵּק.
- ג. זוהר על מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשְּׁבֵת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ, לַיּוֹד הַלְכוֹת שְׁבֵת. מְאַמְרִים מְחֻזְּ"ל זוהר וּמְדַרְשִׁים וְש"ס בְּבַלְי וִירוּשָׁלַיִם, עַל הַשְּׁבֵת.
- ה. שְׁלַחן עָרוֹן הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וְרַמְ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֵתוֹת הַשְּׁנָה.
- ו. סְפוּרֵי הַזוהר, סְפוּרִים מְיַחֲדִים לְיַלְדִים לְסַפֵּר לָהֶם בְּסֵעוּדַת הַשְּׁבֵת, מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזוהר (בְּפָנִים הַסֵּפֶר גַּם תִּרְאוּ שְׁאִפְשֵׁר לְהַרְוִיחַ בְּכָל שְׁנָיָה 28,000 שְׁנָה תוֹרָה בְּכָל סֵעוּדָה שֶׁל שְׁבֵת).
- ז. סְפוּר בְּהַמְשֻׁכִים מְשַׁנֵּי בְּעַלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מְזַכֵּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָהּ.

**מַפְעַל** הַזוהר הָעוֹלָמִי לִקְחַ עַל עֲצָמוֹ לְמַטָּרָה לְהַאִיר אֶת כָּל בְּתֵי יִשְׂרָאֵל בְּאוֹר הַזוהר הַקְּדוֹשׁ וּלְחַבֵּר אֶת קְדוּשַׁת הַשְּׁבֵת עִם קְדוּשַׁת הָרֶשֶׁבֶ"י זִי"ע, וְדַבְּרֵי הַקְּדָמוֹנִים עֲמָדוֹ לְנִגְדַ עֵינֵינוּ וְכִמוֹ מְלֶאכֶּה הָעוֹמֵד וּמְצַוָּה הֵם דְּבַרֵי רַבִּי אֲבָרָהָם בֶּן מְרֻדְכֵי אֶזְוֵלֵאִי, (אוֹר הַחַמֶּה, בְּהַקְדָּמָה): מְצַוָּה מִן הַמְּבַחֵר שֶׁיִּתְעַסְקוּ בְּרַבִּים גְּדוֹלִים וְקַטְנִים... וְאַחַר שֶׁבְּזָכוֹת זֶה עֵתִיד לְבֹא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְלֹא בְּזָכוֹת אַחֵר, אֵין רְאוּי לְהַתְרַשֵּׁל, וְכֵן הָאֲדָמוֹ"ר הַקְּדוֹשׁ מְקַאמְרָנָא זִי"ע (בְּהַקְדָּמַת סֵפֶר עֲצֵי עֵדוּ), אָמַר: עַל כֵּן בְּנֵי וְאַחֵי תִרְגְּלוּ עֲצָמְכֶם לְלַמֵּד בְּדַבְּרֵי הַזֵּהר וְהַתְקוּנִים בְּשִׁקְיָהּ, וְמִי שֶׁלֹּא רָאָה אוֹר הַזֵּהר מְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ, לֹא רָאָה מְאוֹרוֹת מִיָּמָיו וְלֹא טַעַם טַעַם הַתוֹרָה, וְעוֹד שֶׁהוּא מְטַהֵר הַנֶּפֶשׁ וּמְזַכְּכָהּ, אֶפְלוּ אֲמִירָה בְּעַלְמָא מִן הַשְּׁפֹתִים סְגָלָה וְתַקוּן הַנֶּפֶשׁ מְאֹד, עַכ"ל.

**תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים** חֲשׁוּבִים שֶׁקָּדוּ עַל הַמְּדוּכָה כְּדֵי שֶׁיִּגָּשׁ בְּשִׁפְהַ הַשְּׁוֶה לְכָל נֶפֶשׁ בְּרוּרָה וְנִעְמָה. יְבָרְכוּ מִפִּי עֲלִיוֹן כָּל הָעוֹסְקִים בְּמִלְאָכָה וְהַשְּׁלִיחִים הַצְּדִיקִים הָעֵמְלִים לְהַחֲדִיר אֶת תּוֹרַת הָרֶשֶׁבֶ"י בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי רָצוֹן שֶׁלֹּא תִּמּוּשׁ הַתוֹרָה בְּכָל חֲלָקֵי הַפְּרֻד"ס מְפִינוּ וּמְפִי זֶרַע וְרַעְנוּ עַד עוֹלָם בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.



# הַקְדָּמָה לְסֵפֶר זֵהָר הַשַּׁבָּת

יְשָׁמְרוּ הַשַּׁבָּת וְיִלְמְדוּ הַזֵּהָר כֹּל קְהַל עַדְתּוֹ יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה וְדָאֵי יִזְכּוּ לְ"כָל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא", וּמִיָּד נִגָּאֵל כְּדָאִיתָא בְּשַׁבַּת (דף קי"ח ע"ב): אָמַר רַבִּי חֵיָא בַר אַבָּא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כֹּל הַמְשַׁמְרֵי שַׁבַּת כְּהִלְכְתוֹ אֶפְּלוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה [כְּדוֹר] אָנוּשׁ מוֹחְלִין לוֹ, שְׁנַאֲמַר "אֲשֶׁרִי אֲנִשְׂיָךְ אֲשֶׁרִי עֲבָדִיךָ אֵלֶּה הָעֹמְדִים לְפָנֶיךָ תְּמִיד הַשְּׂמָעִים אֶת חֻכְמָתְךָ אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְגו' מִחְלָלוֹ", אֵל תִּקְרִי מִחְלָלוֹ אֶלָּא מִחוּל לוֹ, אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, אֲלֵמְלִי שְׁמָרוּ יִשְׂרָאֵל שַׁבַּת רֵאשׁוּנָה לֹא שְׁלִטָה בָּהּ אִמָּה וְלָשׁוֹן, שְׁנַאֲמַר "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעַם לְלִקּוֹט", וּכְתִיב בְּתַרְיָה "וַיְבֵא עֲמֶלֶק".

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחִי, אֲלֵמְלִי מִשְׁמָרִין יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת כְּהִלְכְתוֹ מִיָּד נִגָּאֵלִים, שְׁנַאֲמַר "כֹּה אָמַר ה' לְסַרְסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי", וּכְתִיב בְּתַרְיָה "וַהֲבִיאוּתֵיכֶם אֶל הַר קְדֹשִׁי" וְגו'.

וּבַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ פְּרֻשֶׁת יִתְרוֹ (פ"ט ע"א): תָּאנָא, בְּהָאֵי יוֹמָא, דְּאֹרִייתָא מִתְעַטְרָא בֵּיה, מִתְעַטְרָא בְּכֻלָּא, בְּכָל אֵינוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינוֹן גְּזֵרִין וְעוֹנְשִׁין, בְּשַׁבְּעִין עֲנַפִּין דְּנְהוּרָא, דְּזֵהָרִין מִכָּל סִטְרָא וְסִטְרָא. מָאן חֲמִי, עֲנַפִּין דְּנִפְקִין מִכָּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא, חֲמִשָּׁא קִיִּימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנַפִּין בְּהוּ אַחֲדָן. מָאן חֲמִי, אֵינוֹן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחָן בְּכָל סִטְרָא

שְׁנִינּוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שְׁהִתְנַרְה מִתְעַטְרַת בּוּ, מִתְעַטְרַת בְּכָל אֹתָן מְצוּוֹת, בְּכָל אֹתָן גְּזֵרוֹת וְעֲנָשִׁים, בְּשַׁבְּעִים עֲנַפִּים שְׁל אֹר שְׁזוּהָרִים מִכָּל צַד וְצַד. מִי רָאָה הָעֲנַפִּים שְׁיִוצְאִים מִכָּל עֲנַף וְעֲנַף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים בְּתוֹךְ הָאֵילָן, וְכָל הַפְּנִים אַחוּזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אֹתָם שְׁעָרִים שְׁנִפְתָּחִים בְּכָל צַד





וסטר, כלהו מזדהרין ונהרין, בההוא  
נהורא דנפיק ולא פסק.

וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו  
האור שיוצא ולא פוסק?

קל כרוזא נפיק, אתערו קדישי  
עליונין, אתערו עמא קדישא,  
דאתבחר לעילא ותתא. אתערו  
חדוותא לקדמות מאריכון. אתערו  
בחדוותא שלימתא. אזדמנו  
בתלת חדוון, דתלת אבהן. אזדמנו  
לקדמות מהימנותא, דחדווה דכל  
חדוותא. זכאה חולקכון, ישראל  
קדישין, בעלמא דין ובעלמא  
דאתי. דא הוא ירותא לכון, מפל  
עמים עובדי עבודת כוכבים  
ומזלות. ועל דא כתיב, ביני וביני בני  
ישראל.

קול הפרוז יוצא: התעוררו קדושים  
עליונים, התעוררו העם הקדוש  
שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה  
כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה  
שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של  
שלשת האבות, הזדמנו לקראת  
האמונה של שמחת כל השמחות.  
אשרי חלקכם, ישראל קדושים,  
בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירשה  
לכם מכל העמים עובדי עבודת  
כוכבים ומזלות. ועל זה כתוב ביני וביני  
בני ישראל.

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי.  
ועל דא כתיב זכור את יום השבת  
לקדשו וכתיב (ויקרא יט) קדושים  
תהיו כי קדוש אני ה'. וכתיב, (ישעיה  
נח) וקראת לשבת ענג לקדוש ה'  
מכובד.

אמר רבי יהודה, כן הוא ודאי. ועל  
זה כתוב זכור את יום השבת לקדשו,  
וכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש  
אני ה'. וכתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת  
ענג לקדוש ה' מכבד.

תאנא, בהאי יומא, כל  
נשמתי הון דצדיקייא, מתעדנין  
בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא  
דכל סתימין. ורוחא חדא מענוגא  
דהווא עתיקא קדישא מתפשטא  
(ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא  
ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני  
קדישין, לכלהו נטורי אורייתא,

שנינו, ביום הזה כל נשמות  
הצדיקים מתעדנים בתפנוקי  
העתיק הקדוש, נסתר כל הנסתרים,  
ורוח אחת מהענג של אותו העתיק  
הקדוש מתפשט (ההוא מתפשט)  
בכל העולמות, ועולה ויורדת,  
ומתפשטת לכל הבנים הקדושים  
לכל שומרי התורה, ונחים במנוחה





וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׁי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוּלְחָנִין קָשִׁין. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ ה' לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמְרַגְזָךְ וּמִן הָעֲבֹדָה הַקָּשָׁה, שְׁקִיל שַׁבְּתָא לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא.

וְכָל דְנָטִיר שַׁבְּתָא, כְּאִילוּ נָטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָא. וְכָתִיב (ישעיה נו) אֲשֶׁר יֵעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יְדוּ מַעֲשׂוֹת כָּל רָע. אֲשֶׁתְּמַע, דְּמֵאן דְנָטִיר שַׁבַּת, כְּמֵאן דְנָטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

וְכָל מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבַּת כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וְכָתוּב (ישעיה נו) אֲשֶׁר יֵעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יְדוּ מַעֲשׂוֹת כָּל רָע. נִשְׁמַע, שְׁמִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבַּת כְּמִי שֶׁשׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה.

וּבְזוֹהַר שָׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיָּהּ, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִין חֲתִיבָהּ, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאַיְנוֹן חֲבַרְיָא, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא [חֲתִיבָהּ, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלֵי הַחֲבָרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] [וַיִּדְעִין סְתִימֵי אוֹרֵייתָא]. [וַיִּוֹדְעִים הַסּוּדוֹת שַׁבְּתוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבַרֵי חַו"ל אֵלֵינוּ רוֹאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלֵי הַחֲבָרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְלוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמְקַדְּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימוּד הַסּוּד בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ.

עַל פֶּן אוֹדָה ה' בְּכָל לֵבב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּהּ, עַל שְׁזִיכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלּוֹם, יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ כְּצֹל וְכַחֲלוֹם יְעוּף, וְלִפְנֵי כְּאַרְבָּעִים שָׁנָה חֲשַׁקְתִּי מְאֹד לְזוֹכוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמָּה הִרְפַּתְקָאִי דְעָדוּ עָלַי, וְזִיכְנֵי ה' יִתְבַּרְךָ בְּשָׁנַת תַּשַּׁכ"ט לְהַדְפִּיס אֶת הַסֵּפֶר "נִפְלְאוֹת הַזֹּהַר", שֶׁל הַצֹּהַר רַבִּי יוֹדֵל רֵאזְנֶבֶרְג זי"ע, וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים, וְלִפְנֵי כְּעֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ שָׁנִים הִתְעוֹרְרָתִי לְפָרְסָם אֶת דְּבַר לִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל הָעוֹלָם, שְׁכָל אֶחָד יִלְמַד וְיִתְעוֹרֵר וְיִתְלַהֵב לְבוֹ לְעַבְדוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִקְרַב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים, כְּהַבְטָחָה שֶׁנֶּאֱמָרָה מִשְׁמַיִם לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכַמָּה כַּחוֹת וְהַשְׁקָעָה מִסְרָנוּ



על זה, במשך פחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתיים הלוך ושעתיים חזור למונסי ששם שכרנו חדר פדי שלא ימצאו אותי ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו, ועבדנו על הזר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות יחד עם עוד אברה, ולזה לקחתי הלואות כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר), וכך זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח ועוד היה איש מחשבים צמוד וכך הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש, ובהביטי על זה שבתי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד ותחנונים לה' יתברך אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמאי מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי ז"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל שפח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושתיי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י ז"ע"א. ואמרת שלש פעמים תהלים כל

א. ו כמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.

ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שכר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזוה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).

ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוכה'ן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו:





יום במשך שלשה ימים רצופים עם תענית דבורי, והימים היו ל"ב ל"ג ול"ד לעמר, כפי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום "הושיעה ה' פי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע כאשר האדם גמר בלבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד - "כי פסו אמונים מבני

גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע"א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבנימו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד פראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעין אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וז"ש "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמה חקוק בפסא הפב"ד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על פי משחה... שמון ששון מחבריה, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיה זי"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195.000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה זי"ע (צפת ה' ש"י 1550 - עזה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "יה ריבון עלם ועלמא" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יחיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבורתך בחושבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אמור שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבורתך בחושבניא" - שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה - עד כדי שווה כמו "לו יחיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, - שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להשי"ת וכחום היום הפשיט מעט שריויליו - ושלא לו רבינו האר"י שישוב ללבוש בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו.



זהר  
השבת





אדם", כְּאִשֶּׁר מִחְלִיט בְּלִבּוֹ לֹא לְסַמֵּךְ עַל בֶּשֶׂר וְדָם, אֲלֵא כָּל בְּטַחֲוֹנוֹ לֵה' יִתְבָּרֵךְ, בְּלִתֵּי לֵה' לְבַדּוֹ. וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת וַיִּקְהַל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים קמ"ו ה'): "אֲשֶׁרִי שָׂאל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׁבְרוֹ עַל ה' אֱלֹהָיו" (עין שם וּתְמַצָּא אוֹר גְּדוּל).

וְכַאֲשֶׁר רָאִיתִי אֶת דְּבָרֵי הַפָּה הַחַיִּים (סִימָן קנ"ו סק"א), שֶׁהֵבִיא אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב (אֱלֹהֵינוּ זוטא פ"א), לֹא חָרַב הָעוֹלָם אֲלֵא בְּפִשְׁעָהּ שֶׁל תּוֹרָה וְלֹא חָרְבָה אַרְצָה יִשְׂרָאֵל אֲלֵא מִפְּנֵי פִשְׁעָהּ שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל הַצָּרוֹת הַבָּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינָן אֲלֵא מִפְּנֵי פִשְׁעָהּ שֶׁל תּוֹרָה שֶׁנֶּאֱמַר "בְּפִשְׁעֵי יַעֲקֹב כָּל זֹאת" (מִיכָה פָּרָק א' פְּסוּק ה') וְכָתַב שָׁם: וְעַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כּוֹחוֹ לְצוּד הַזְּמַן מִהֲבִלֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה בְּכָל מָה שֶׁאֲפָשֶׁר לוֹ כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְּלִיּוֹת מְזוּטוֹ שֶׁל יָם, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב "הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹז רַב וּמְתוֹקִים מְדֻבָּשׁ וּנְפֹת צוּפִים" (תְּהִלִּים פָּרָק י"ט, י"א).

וּבִסְפָר שִׁיחַ יִצְחָק (חֶלֶק א - דְּרוֹשׁ בְּעֵנֵן ב' נוּגִין שֶׁל וַיְהִי בְּנִסְעֵי וְכו' אוֹת לֵה), כְּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֲבָל עַל יְדֵי הַתּוֹרָה אִם הָיוּ עוֹסְקִים בָּהּ יִשְׂרָאֵל רַבָּם, אֲזִי לֹא הָיָה אִמָּה וְלִשׁוֹן שׁוֹלֵטֵת בָּהֶם, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּפָרָק קמ"א דְּבַבָּא בְּתָרָא ח' ע"א) "גַּם כִּי יִתְנוּ בַּגּוֹיִים עֵתָה אֲקַבְּצֵם וַיִּחַלּוּ מֵעַט מִמִּשְׁא מְלֶךְ שָׁרִים", אִם כּוֹלָם אוֹ רַבָּם יַעֲסֻקוּ בַתּוֹרָה, אֲזִי "עֵתָה אֲקַבְּצֵם", אֲבָל אִם מְעַט הֵם, אֲזִי "וַיִּחַלּוּ מִמִּשְׁא מְלֶךְ וְשָׁרִים", שֶׁהַמְּצוּוֹת מְגִינּוֹת עֲלֵיהֶם לְפִי שְׁעָה, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִדְרַשׁ אֵיכָה רַבְּתִי "וְצַבָּא תִּנְתָּה עַל הַתְּמִיד בְּפִשְׁעֵי, בְּפִשְׁעָהּ שֶׁל תּוֹרָה, אֵימָתִי אִמּוֹת הָעוֹלָם גּוֹזְרִים וְכו', בְּשְׁעָה שֶׁמְבַטְּלִים מִתְּלִמּוּד תּוֹרָה, וְלָכֵן אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה מֵאִי דְכְּתִיב "וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם יִהְיֶה נִקְרָא עֲלֵיךְ וַיִּרְאוּ מִמּוֹךְ" (דְּבָרִים כח, י), אֵלּוֹ תְּפַלֵּין שֶׁל רֵאשׁ. [וְנִרְאָה כּוֹנְתוֹ שֶׁתְּפַלֵּין שֶׁל יָד מְרִמּוֹ עַל עֲשִׂית הַמְּצוּוֹת וְאֵלּוֹ תְּפַלֵּין שֶׁל רֵאשׁ מְרִמּוֹ לְתִלְמוּד תּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי תְּפַלֵּין שֶׁל רֵאשׁ כְּלוּמַר תְּלִמּוּד תּוֹרָה, יְפוּל פְּחַד עַל כָּל אִמּוֹת הָעוֹלָם].

וְכִמָּה צָעַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְכָל יוֹם רַח"ל מְלֵאִים מִכְּתָבִים בְּדוֹאָר, וְהָעֵינַיִם בּוֹכוֹת וְהַלֵּב נִקְרַע, וּבְפָרֵט הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן [כ"ט כְּסֵלוֹ תשע"א] שֶׁנֶּשְׁרָפוּ לְמַעֲלָה מֵאַרְבָּעִים יְהוּדִים חַיִּים, דְּבָר שְׂאִי אֲפָשֶׁר לְהַכִּיל וְלַהֲבִין, וּבּוֹדָאֵי



בְּמוֹתָם כָּפְרוּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהִצִּילוּ אוֹתָנוּ מִגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, אֲךָ אָנוּ  
מִכְרָחִים לְקַיִם וְהִחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹנֵה, וְלִהְתְּקַשֵּׁר לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְעוֹד

ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשֵּׁדָה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' יט) כי האדם עץ השדה עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהון עלייהו, כדון וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרונן חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלהי יעקב, ושם נסהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהוה"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסק כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבעץ שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזר עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק





עֲדִין מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדוֹלֵי הַדּוֹר שְׁלִיטָא שְׁיֹתֵר  
מִעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחֹד הֵיאָךְ לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלוֹתֵינוּ  
בְּמָרוֹם, וְהָאֵם נַעֲשֶׂנוּ כָּל כֶּךָ גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיַּבְהִילוּנִי רַעֲיוֹנַי, וְרוּחֵי תְהֵמָה, וְשָׂרְעֵפֵי לְבִי בָּעֵרוּ בְּקִרְבִּי, וְאֹמַר, לֹא  
עֵת לַחֲשׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבָרֵי דְיֹד הַמְּלָךְ צִוּוֹנֵי (תְּהֵלִים קי"ט)

תפוחים וכדומה זהו מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא  
וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי  
האר"י ז"ל), ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש  
מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים  
וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הניצוצות מובלעים בתוכה, וזהו  
ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקבוצ  
גליות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה  
לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי  
היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא ממנו תועלת, שנאמר  
"אבן מקיר תזעק", לצאת אותו הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן",  
שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו  
שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם  
ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה  
אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה,  
ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול  
בשבת שאסור (כמובא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה,  
ובלימוד הזוה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב  
הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה  
לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזוהר הקדוש, כי בלי לימוד הזוהר הקדוש אי אפשר  
ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזוה"ק), ובזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו  
שריפות גשמיות, ויקבץ נידחינו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו  
בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב וזה לשון קדשו:

**במצות התוכחה מתקיים מצות "ואהבת לרעך כמוך"**

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול  
שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה  
חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.



## צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו

ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

## אויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

## האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע ונד בארץ ובאוירא דרקיע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האריז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרות, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

## תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה

### נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלוים בהדי אותה תפלה.

ז) כמו שכתב הזוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתדבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביביו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.

## כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה

ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנום כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמתא קדישא דא [נשמה קדושה זו].



מ"ו) "וַאֲדַבְרָהּ בְּעֲדֹתֶיהָ נִגְדַת מְלָכִים וְלֹא אָבוֹשׁ", כִּי לֹא דִבְרֵי הַמָּה אֶלָּא דִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל אֲשֶׁר הֶעֱנִיקוּ חַמָּה בְּגוֹבְהָם וְעֲצָרוּ חַמָּה בְּשׁוֹעָם, וּמִמֵּיהֶם אָנוּ שׁוֹתִים וּמִפֵּיהֶם אָנוּ חַיִּים הֲלֹא הַמָּה אֲנָשֵׁי הַשֶּׁם גְּבוּרִים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה, רַבְּנוּ מֹשֶׁה חַיִּים לוֹצְאָטוֹ זְכוֹר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמוֹן, בְּעַל הַ"מְסֵלֵת יִשְׂרָאֵל", אֲשֶׁר הָיָה בְּקִי עֲצוּם בְּכָל מַכְמֵנֵי הַתּוֹרָה [אֲשֶׁר אָמַר עָלָיו קְדוֹשׁ ה' הַגֵּר"א ז"ל ע, דְּאֵלֹהֵי הָיָה חַי בְּדוֹרוֹ הָיָה הוֹלֵךְ רִגְלֵי לְקַבֵּל פָּנָיו הַטְּהוֹרִים - מִהַלֵּךְ אֶלְפֵי קִילוֹמֶטְרִים] וְהוּא בְּרוּחַ קְדוֹשׁ לֹא מֵצֵא עֲצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל אֶלָּא אֵת הָעֲצָה הַזֹּאת, לְמוֹד בְּסֵפֶר הַזֵּהר בְּרִצְפָה לְלֹא הַפְּסֵק, שֶׁבִּכְחַ הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל סֵפֶר הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ לְקָרֵב אֵת הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים.

לְכֵן תִּקַּן בִּישִׁיבְתוֹ סֵדֶר לְמוֹד מִיָּחָד שֶׁל גִּירְסָא בְּסֵפֶר הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ בְּמִשְׁמְרוֹת לְלֹא הַפְּסֵק כָּלֵל מֵעַת לְעַת, וְקוֹבַע דְּבָר זֶה כְּתִקְנָה הָרֵאשׁוֹנָה בִּישִׁיבְתוֹ, וְכוּתֵב עַל מַעְלַת הַדְּבָר בְּאִגְרַת לְחַכְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: "זֹאת הָעֲצָה הַיְעוּצָה לְכָל קְהֵלוֹת קְדוֹשׁ לְהַנְצִיל מִרְשַׁת זוֹ טְמֻנּוֹ שׁוֹנְאֵיהֶם, וּבּוֹדָאֵי הָיָה לָהֶם לְפַקֵּחַ עַל זֹאת וְלֹא יִחְדְּלוּ כִּי רַב הַדְּבָר וְעֲצוּם מְאֹד... וְצוּהָ לְגְדוּלֵי הַדּוֹר, וְעַתָּה אֵל יִשְׁלִיכּוּ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַדְּבָר הַזֶּה אַחֲרֵי גּוֹם, כִּי אֲנִי אֶלְמָלֵא נִתְיָשֶׁר חִילֵי הַיִּתִּי קוֹבַע דְּבָר זֶה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, אֲבָל בְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֵת הָעֲצָה הַזֹּאת וְיִהְיֶה לוֹ לְזְכוּת כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בְּמְקוֹמוֹ יְכוֹל לְעַשׂוֹתוֹ כִּי לֹא דְבָר קָשָׁה הוּא כָּלֵל".

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה (ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירבוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעיניו סגורות.





וְלִפְנֵי מֵאָה וְאַחַד שָׁנִים חִי בֵּינֵינוּ קְדוֹשׁ ה' הַיְחִיד בְּדוּרוֹ אֲשֶׁר כָּל  
 גְּדוּלֵי מִזְרַח וּמִעֶרֶב נֹאֲתוּ לְאוּרוֹ, מִרְ נִיהוּ רַבָּה מֶרֶן הַרִ"ח הַטּוֹב זי"ע,  
 וְכֹה כָּתַב בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ הַבֵּן אִישׁ חִי: (פְּרָשַׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנֵינָה), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:  
 כָּתְבוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל: הַגְּדוֹל פֶּעַל הַנִּעְשָׂה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֵלֶּה  
 פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנִּעְשָׂה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל. עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ: עַל  
 פִּי מֵאֵמֶר חז"ל, דִּיּוּמוֹ שֶׁל הַקָּב"ה אֵלֶּה שְׁנֵינָם, שְׁנֵינָאֵמֶר פִּי אֵלֶּה שְׁנֵינָם בְּעֵינֵינוּ  
 בְּיוֹם אֶתְמוּל וְגו' - וְשַׁבָּת קוֹדֵשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא - זֹאת אוֹמְרֵת, פִּיּוּמוֹ  
 שֶׁל הַקָּב"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשִּׁי"ת וְיִתְעַלֶּה,  
 אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוֹשָׁה בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֵלֶּה יְדוּת, לְעֶרְךָ יָמֵי  
 הַחֹל. (מֵצָא חוּ בַּמְדָּבָר).

וְגְדוֹל הַמְּקַבְּלִים שְׁחֵי בְּדוּרְנוֹ מִבְּעֻלֵי רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, מִמְּעַתְיֵקִי הַשְּׁמוּעָה  
 רַבְּנוּ מְרַדְכֵי שְׂרַעְבֵי זי"ע הַתְּבֵטָא פֶּעַם בְּאַזְנֵי מְקַרְבָּיו וְאָמַר: "שְׂעָה שֶׁל

ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה מעיד שהבן איש חי הוא הגדול  
 בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמעו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל  
 אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח  
 הקודש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כמעט  
 כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז,  
 ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי  
 שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני  
 של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק  
 רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו  
 רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא  
 האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו  
 לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד  
 בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד  
 בדורו (למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן  
 גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו  
 של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן  
 איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את  
 ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא  
 שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו.  
 וגם במתיבתא דרקיעא היו מכריזים עליו הזהירו בפלוני ובתורתו.







למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל, עכ"ל (דרך צדיקים).<sup>ח</sup> ופסק הגה"ק הכה החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וז"ל ה"פסא מלך" (תקון מ"ג): פי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא פי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, פי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, פי גדול כחה לקרב הגאולה (שם דרך צדיקים).<sup>ט</sup>

ח. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה פחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה:): "ווי לאינון דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שיודע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך - שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. - ובאופן ב' - יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט - כחודש ימים, ואילו בתיקון







העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה  
 זהר הקדוש בשבת קודש, פלומד אלה שנה פשט פיום חול. ולפי זה, אם  
 יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית  
 אלפין ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך הדישו של פעל  
 אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה  
 ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת  
 הרשב"י - "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד  
 פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי  
 יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הריח אל תשוב לה בשעת הדחק, לפי  
 שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריח (עיי"ש), על פן כאשר לומד  
 ביסורים הפל כפול מאה, סך הפל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה  
 מאה מליון שנה תורה!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב  
 בלמוד זהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא

מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה  
 של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיוצא מכאן,  
 שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזהי המקור, וכמו שכתוב על רבי  
 נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל - וכמו שאמרו  
 על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע  
 שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו  
 זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו בקביעות כל שבת את כל האדרא,  
 והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על  
 כל העץ חיים.

י. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה  
 זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימיני ואשלם" (איוב מ"א ג') שקודם  
 ניתן לאדם בית ואחר שם מזוזה, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך,  
 והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא,  
 והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותירץ  
 דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו  
 שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת  
 ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו  
 ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו)  
 "ועתה קחו לי מנגן והיה פנגן המנגן ותהי עליו יד ה'".





ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

כתב הרב החיים (סי' קנ"ה סקי"ב): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסה, וצריה שיחדש בכל יום"י מה שלא חדש מקדמת דנא, ובזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים פנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים פנות, עכ"ל. ויוצא לפי דברייהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חיב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי.

ובזהר הקדושיב (פרשת שלח לה דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חיב לחדש

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (עיין שם).

יב. בזהר (פרשת שלח לה דף קע"ג עמוד ב'): פיון דסלקין בלהו נשמתינן דשארנו עליייהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לכו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדה עביד קדשא בריך הוא, פניש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתא. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: פיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלה הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפני חדוש על התורה. כמה חדה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאמרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, פד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. פל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדוש מתרבין בגדפיו, ומתלבשן בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, פדין חיות הקדוש מה כתיב, (תחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) פי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של





חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב: פי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ד ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ד וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בוודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובזהר הקדוש בהקדמה"י (דף ד' ע"ב

מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכשואל אותם הקדוש ברנף הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שנאמר (איוב לב) פי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם]. (עיין שם באורך ובדף קע"ד ע"ב). (ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריף אדם לחדש ביום השבת, עיין שם).

יג. כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. פמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ימא וליליא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דההוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא תדא. - [ביאור: בראשית רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. פמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברנף-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועין שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיף ההוא דאקרי עון באנון חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אתתקפת למיהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) פי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא היא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את





וְדַף ה' ע"א), כְּתַב: דְּכַמָּה צְרִידָה לִיזְהַר שְׂיִהְיֶה תּוֹרָתוֹ תּוֹרַת אֱמֶת וְעֵתָהּ עַל יָדֵי הַלְיָמוּד הַנִּפְלָא בְּזוֹהַר הַקְדוּשָׁה שְׂשֻׁעָה שְׁווֹה שְׁנֵה כְּדַבְרֵי הַפְּסָא מְלָה וּבְשִׁפְתַי עוֹלָה לְעֶרְהָ אֶלְפֵי שְׁנֵה כְּדַבְרֵי הַבֵּן אִישׁ חֵי ז' ע, וּבְשִׁמְחָה לְמַלְיוֹן שְׁנֵה כְּדַבְרֵי הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, וּבִיְסוּרִים כְּפּוֹל מְאֹה כְּדֹאִיתָא בְּאֲבוֹת דְרַבֵּי נִתְנָן (פְּרָק ג' מִשְׁנֵה ו'), לְפִי שְׁטוּב לֹו לְאָדָם דְּבַר אֶחָד בְּצַעַר מִמְּאָה בְּרִיּוּחִיה, וְגַם צַעַר כְּבִישָׁת הַיָּצֵר נִחְשָׁב לְיְסוּרִים, [כְּפָתוּב בְּסִפְרֵים הַקְדוּשִׁים] וְאִיתָא בְּיַלְקוּט שְׁמַעוֹנֵי (קִהְלַת פְּרָק ב - רְמֵז תַּתְקַסח): אָמַר רַבֵּי חֲנִינְיָא בַר פְּפָא תּוֹרָה שְׁלַמְדַתִּי בְּאֶרֶץ נִתְקַיְימָה לִי. בּוֹאוּ וְרֵאוּ: שְׁעָה אַחַת לִימּוּד זוֹהַר הַקְדוּשָׁה בְּשִׁפְתַי קוּדְשָׁה שְׁווֹה מְאֹה מַלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וְעוֹד, נִחְשָׁב כְּמוֹ שְׁמִחְדֵּשִׁים חַדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וּבְכָה כָּל אֶחָד יִמְצָא תִיקוּן וְנִחַת לְנִשְׁמָתוֹ.

הַחֲלָשׁ יֹאמַר גְּבוּר אָנִי, הִגַּע בְּעַצְמָה: 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם, יֵשׁ לָנוּ מַלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וְכֹאשֶׁר יְהוּדֵי פְּשׁוּט אוֹ אֲפִילוּ יֶלֶד קָטָן

אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא עוֹן בְּאוֹתָם חֲבָלֵי הַשּׁוּא. וְאַחַר כֵּן פְּעֻבוֹת הָעֲגָלָה חֲטָאָה, אֵת אוֹתָהּ הִנְקָבָה שְׁנִקְרָאת חֲטָאָה, שְׁשָׁם הַתְּגַבְרָה לְהִיּוֹת טָסָה לְהַרְגַּ בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה (מְשָׁלִי ז') כִּי רַבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה. מִי הַפִּילָה? זֶה אוֹתָהּ הַחֲטָאָה שְׁהוֹרַגְתָּ בְּנֵי אָדָם. מִי גָרַם אֵת זֶה? תִּלְמִיד חֶכֶם שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה. הִרְחַמְנוּ יְצִילָנוּ].

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרָאֵי בְּמִטּוֹתָא מְנַיִיכוּ דְלָא תַפְקוּן מִפּוּמֵיכוּ מְלָה דְאוֹרֵייתָא דְלָא יִדְעָתוּן וְלָא שְׁמַעָתוּן מֵאִילָנָא בְּרַבְרָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּגִין דְלָא תַהוּוּן גְּרַמִּין לְהַהוּא חֲטָאָה לְקַטְלָא אַכְלוּסִין דְּבַר נֶשׁ לְמַגְנָא. פְּתַחוּ כְּלֵהוּן וְאִמְרוּ רַחֲמֵנָא לְשַׁבְּוֹן, רַחֲמֵנָא לְשַׁבְּוֹן. - [בִּיאוּר: אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרָיִם, בְּבַקְשָׁה מְכֹס שֶׁלֹּא תוֹצִיאוּ מִפִּיכֶם דְּבַר תּוֹרָה שֶׁלֹּא יִדְעָתֶם וְלֹא שְׁמַעָתֶם מַעִץ גְּדוֹל פְּרָאוּי, כְּדִי שֶׁלֹּא תִהְיוּ גוֹרְמִים לְאוֹתָהּ הַחֲטָאָה לְהַרְגַּ הַמוֹנֵי בְּנֵי אָדָם לְחַנְסָם. פְּתַחוּ כֻלְם וְאִמְרוּ, הִרְחַמְנוּ יְצִילָנוּ, הִרְחַמְנוּ יְצִילָנוּ].

י.ד. כְּתַב הַחֲפֵץ חַיִּים בְּסִפְרֵי לִישׁוּעָה - (פְּרָק א'): וְיִדְוַע דְּאִיתָא בְּאֲבוֹת דְרַבֵּי נִתְנָן דְּפַעַם אַחַת בְּצַעַר שְׁקוּל מִמְּאָה פְּעַמִּים שֶׁלֹּא בְּצַעַר, וְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ פְּעַת הִיא טְהוּרָה וְנִקְיָה שְׁאִין בָּהּ מִטְרָה לְכַבּוּד אוֹ שְׂאֵר פְּנִיּוֹת, כִּי אֲדַרְבְּא נִתְקַיְימָה בְּנוֹ בְּעוֹה"ר וְסָר מִרְעַ מִשְׁתוֹלָל עַל הַבְּרִיּוֹת, (פְּרָשׁ"י בְּסִנְהֶדְרִין צ"ז ע"א ע"ב כָּל הַעוֹלָם אוֹמְרִין עָלָיו שׁוֹטָה הוּא, הֵיינו מִשְׁתוֹלָל לְשׁוֹן שְׁטוּת), וְיִרְאֵי ה' יִמְאַסוּ אֶצֶל כְּפָה סוּגֵי אֲנָשִׁים. וְיֵשׁ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל לְעֵשׂוֹת אֵת בְּנֵיהֶם יְהוּדִים כְּשֵׁרִים כְּדַת הַתּוֹרָה, מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם לְחִיּוֹת חַיִּי עֲנִי וְדוֹחֵק כָּל מֵיהֶם, וּמִשְׁאֲרִית עֲמָלָם יִפְרִישׁוּ שְׂכָר לְמַלְמָדִים וּמוֹרִים שְׂיַחֲזְקוּ בְּנֵיהֶם בְּתוֹרַת ה'. וְאֵינָם מְהַגְרִים מִמְּקוֹמָם לְמִרוֹת עוֹנִים וְדוֹחֵקֶם לְמְקוֹמוֹת הַרְחוֹקִים שְׁהַפְרָנְסָה מִצִּוְיָהּ יוֹתֵר בְּשִׁבִיל חֲנוּף בְּנֵיהֶם לְתוֹרָה וְיִרְאָה, בְּוִדְאֵי נוֹכַח לּוֹמַר דְּנַחֲשָׁב זֶה תְּשׁוּבָה לְה' בְּכָל לַב וְנִפְשָׁה.





שְׁלוֹמֵךְ רַק שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, גַּם כּוֹן שְׁוֹה מְלִיוֹן שְׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה לְךָ לְלַמּוֹד אִזּוֹ זְכִיתָ לְמֵאָה מְלִיוֹן שְׁנָה, [כִּמּוֹ 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוֹמֵךְ 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם בְּמִשְׁךָ מֵאָה יָמִים טוֹ], וְכֵן יְקוּיִים בְּנוֹ דְבָרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד' י') "הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי", וְכָל יְהוּדֵי יָכוֹל לְזַכּוֹת לָזֶה וּלְהֵבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

וְהוּא שְׁבָאֲרוֹהוּ אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֲלֵא כְּמֵלֵא נִימָה, וְעַל הַנִּימָה הַזֹּאת נֶאֱמָר, אֵין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בַּחֲבֵרְתָּהּ אֲפִלוּ כְּמֵלֵא נִימָה, וְבָהּ הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִלוּ כַּחוֹט הַשְּׁעָרָה, וְהַחוֹט הַזֶּה הוּא חוֹט שְׁסוֹבֵב אֶת אוֹת בְּרִית הַמִּלָּה, וְהַבְּרִית הַיְאָ נִימָה.

וּבִתְקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּן תַּשְׁעָה עָשָׂר דָּף ל"ח ע"א): וְאִיהוּ דְאִוְקְמוֹהוּ אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֲלֵא כְּמֵלֵא נִימָה, וְהֵאֵי נִימָה עָלֶיהָ אֲתָמֵר אֵין מְלָכוֹת נוֹגַעַת בַּחֲבֵרְתָּהּ אֲפִלוּ כְּמֵלֵא נִימָה, וְבָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם צְדִיקֵיִיא אֲפִלוּ כַּחוֹט הַשְּׁעָרָה, וְהֵאֵי חוֹט אִיהוּ חוֹט דְּסַחֲרֵי לְאוֹת בְּרִית מִלָּה, וּבְרִית אִיהֵי נִימָה.

אוּי לְמִי שְׁמַפְרִיד אוֹת בְּרִית בֵּין מַיִם לַמַּיִם וּמוֹנֵעַ מִמֵּנּוּ זָרַע, שְׁמַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וּבוֹהוּ, וְסוּד הַדְּבָר - לֹא תוֹהוּ בְּרָאָה, לְשַׁבַּת יְצָרָה וְדָאֵי. מַיִם עֲלִיּוֹנִים תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, מַיִם תַּחְתּוֹנִים תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה, נִימָה שְׁהֵיא בֵּין שְׁנִיָּהֶם זֶה יְסוּד, שְׁהֵיא

וּוִי לוֹן מַאֵן דְּאֲפְרִישׁ אוֹת בְּרִית בֵּין מַיִם לַמַּיִם, וּמְנַע זְרַעָא מִנְיָה, דְּאֲחַזֵּר עֲלֵמָא לְתוֹהוּ וּבוֹהוּ, וְרַזָּא דְמֵלָה (ישעיהו מח יח) לֹא תוֹהוּ בְּרָאָה לְשַׁבַּת יְצָרָה וְדָאֵי טוֹ, מַיִם עֲלִיּוֹנִים אוֹרִיִּיתָא דְבַכְתָּב, מַיִם תַּחְתּוֹנִים אוֹרִיִּיתָא דְבַעַל פָּה, נִימָה דְאִיהוּ בֵּין תְּרוּיָהוּ

טו. וְאֲפֹשֶׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבָרֵי חז"ל הַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: מִה ה' אֶלְקֵינוּ שׁוֹאֵל מֵעַמּוֹ כִּי אִם לִירָאָה... אֵל תִּקְרִי מִה אֲלֵא מֵאָה. שְׁבַלְמוּד שְׁעָה אַחַת זוֹה"ק בְּשַׁבַּת יַחֲשֵׁב לְךָ לְמֵאָה יָמִים שְׁל לְיַמּוּד תוֹרָה שְׁל עֲשָׂרָת אֲלָפִים אַבְרָכִים הַלוּמְדִים עֲשָׂר שְׁעוֹת בְּיוֹם, וּבְכֵן גַּם תִּזְכֶּה לִירָאָת שְׁמַיִם טוֹהוּרָה.

טז. דְּמִי שְׁמוֹנַע פְּרִיָה וּרְבִיָה, עוֹנוֹ חֲמוּר בְּיוֹתֵר, כִּי מַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וּבוֹהוּ, וּלְפִי זֶה מַכְיוֹן שַׁחֲיִיב לְקִיָּים פְּרִיָה וּרְבִיָה גַם בְּתוֹרָה בְּכָל חֻלְקֵי הַפְּרָד"ס, עַל כֵּן כֹּאשֶׁר לֹא מַחֲדֵשׁ חִידוּשֵׁי תוֹרָה, עוֹנוֹ חֲמוּר וְנַחֲשֵׁב כְּמַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וּבוֹהוּ, וְלִכֵּן תִּיקוּנוֹ הוּא, אֲךָ רַק כְּשִׁילְמַד זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, שְׁבָזָה נַחֲשֵׁב כְּמַחֲדֵשׁ חִידוּשִׁים בְּכָל הַפְּרָד"ס, כְּמַבּוֹאֵר בְּפִלֵא יוֹעֵץ.







דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו סוד התורה, והוא יסוד ועקר של יסודא ועקרא דתרווייהו. שתייהו.

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הפהן זי"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד שלם סתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כדי שלא תהיה פנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלו אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג"ן סדרים דאתמ רבה (שיר ד יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם סתומה, ו' איהו נעול בשית ימי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) "יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא פנועל דלת בפני לווין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.

ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולמים טובים, היא סתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של ריח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש,

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת ריחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתרה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממוןא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו



כְּמוֹ שֶׁהוּא מוֹנֵעַ מְלַמְעֵלָה נִשְׁמָה יִתְרָה, שֶׁהִיא נִשְׁמַת כָּל חַי, וְנִשְׁאָר יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשִׁכְיֵנָה יְבִשָּׁה, כִּי נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת, וְהוּא מְדָה כִּנְגֵד מְדָה, וְכָל מִי שֶׁמוֹסִיף בְּשַׁבָּת, אֵז וּכְגֹנָה זְרוּעֵיהָ תִצְמַיֵחַ. אַף כִּי גַם אֲצַמִּיחַ הַטּוֹבָה שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעֵיהָ שֶׁל שִׁכְיֵנָה שֶׁלַּמְעֵלָה? אוֹתָן נִשְׁמוֹת יִתְרוֹת שֶׁזּוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמַחוּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מִזֵּיו כְּבוֹדָהּ.

(דף לח ע"ב) מְנַע מְלַעֲיֵלָה נִשְׁמָתָא יִתְרָה דְאִיהוּ נִשְׁמַת כָּל חַי, וְאִשְׁתָּאָר יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשִׁכְיֵנָתָא יְבִשָּׁה, הַכִּי אֲתִמְנַע בְּרָכְאָן מִנִּיהּ, וְאִיהוּ מְדָה כִּנְגֵד מְדָה, וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף בְּשַׁבָּת, אֵז וּכְגֹנָה זְרוּעֵיהָ תִצְמַיֵחַ (ישעיהו סא יא). אוֹף הַכִּי נְמִי אֲצַמִּיחַ טוֹבָה דִּילֵיהּ, וּמָאן זְרוּעֵיהָ דְשִׁכְיֵנָתָא לְעֵילָא, אֵינּוֹן נִשְׁמוֹת יִתְרוֹת דְזָרְעִין מִנִּיהּ, וְיִחַדּוּן לֹן לְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מִזֵּיו כְּבוֹדָהּ.

וְעַיִן עוֹד בְּבִיאור מְתוּק מְדַבֵּשׁ, שָׁם, שֶׁבִיאָר שֶׁכְּמוֹ שֶׁצָּרִיף לְהוֹסִיף בְּמֵאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה לְכַבּוֹד שַׁבָּת קוֹדֵשׁ כִּי גַם צָרִיף לְהוֹסִיף בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּשַׁבָּת, וְעַל זֶה מְזַהֵר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, עַיִן שָׁם דְּבַרְיוֹ. וְלִפִּי זֶה בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ מְכַרַח לְלַמֵּד זֶהר, דְּאֵין לָךְ הוֹסְפָה בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה כְּמוֹ לַמּוּד הַזֶּהר בְּשַׁבָּת שֶׁנֶּחֱשַׁב לְמֵאָה מְלִיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה.

וּמְדַבְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ מְבַאָר שְׁמִי שְׂאִינוּ רוֹצֵה לְלַמֵּד זֶהר מְחִזִּיר עוֹלָם לְתַהוּ וְבַהּוּ, וְאֵינוּ יְכוֹל לְזַכּוֹת לְנִשְׁמָה יִתְרָה, וּבִפְרָט בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ חֵיב לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוּשׁ, וְרַק מִי שֶׁלּוֹמֵד זֶהר הוּא זוֹכֵה לְתוֹסֶפֶת נִשְׁמָה יִתְרָה וְתוֹסֶפֶת קְדוּשָׁה, וְאִם נִמְנַע רַח"ל מִפְסִיד חֲכָמָתוֹ וּמְמוֹנוֹ וּבְרָכוֹת מְלַמְעֵלָה, מִי הַפְתִּי שֶׁיִּפְסִיד אֶת חַיָּיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וּבְכֵן אִם רוֹצִים אָנוּ לְזַכּוֹת לְשַׁפַּע אֱלוֹקֵי קְדוּשׁ, בּוֹאוּ וּנְנַצֵּל אֶת זְמַנֵּנוּ לְלַמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבִפְרָט בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ, צֵא וּלְמַד מֵה שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר שִׁיחַ יִצְחָק (חֶלֶק ב - דְּרוֹשׁ לְשַׁבָּת פְּרַשְׁת בְּשִׁלַח אוֹת יא), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְעַל כִּינָה זֶה אָמְרוּ גַם כֵּן רַז"ל בְּזִמּוֹן שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם, שׁוֹתִים מֵאוֹצֵר שֶׁל מַעְלָה"ו, שֶׁנֶּאֱמַר "יִפְתַּח יְהוָה לָךְ אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב" (דְּבָרִים כח, יז). וְאֵין לָךְ עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם יוֹתֵר מְלִימוּד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא לִמּוּד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ. וּבִסְפָר בָּאָר מֵיָם חַיִּים (פְּרַשְׁת תְּרוּמָה אוֹת ד'), כְּתַב: וּכְמֵאמֹר הַתַּנָּא רַבִּי מֵאִיר כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה לְשִׁמְהָ זוֹכֵה לְדַבְרִים הַרְבֵּה (אֲבוֹת ו' א'), כִּי כֵאִינוּ תּוֹרָה לְשִׁמְהָ רַק בְּאִיזָה דְבַר אֲשֶׁר אֵינְנָה עוֹלָה כִּיּוֹן לְה', וְנִשְׂאֲרַת לְמַטָּה בְּאַרְצָךְ, מֵאִין יִהְיֶה כּוּחַהּ לְהַשְׁפִּיעַ בְּרַכָּה בְּתוֹרָה הַרִי אִם לֹא עֲלֵתָה לְשָׁמַיִם לֹא תִרְדַּד הַבְּרַכָּה מִשָּׁם, עַכ"ל.







יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוּצֵר של מֵטָה. והיינו כמו שכתוב "יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, ו), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח פשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהיה בראתיו" (ישעיהו מה, ח). והוא גם כן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכותיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרה ובגאותו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלה וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיומם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה. ובזהר

יח. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושיו בידך" (דברים לג, ג), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה טה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר





רַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרַשְׁתַּנְשָׁא (דף קכד, ב) אָמְרוּ: דְּבַגְיִנְיָה "וְקִרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי", וּבְזִכּוּתֶיהָ יִתְקִים "ה' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֶל נִכְר". יְהִי רְצוֹן שְׁמֵיִקָּים בְּנוּ בְּקִרְוּב, "וְתַחֲזִנְהָ עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָהּ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים", בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

## מְבוּא לְמִטְרַת הַסֵּפֶר

בְּיָמִים קָשִׁים אֱלוּ הָעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יַצִּילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מַה יּוֹלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָה בְּמַה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שְׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת ה' יִרְחֵם. בְּיָדָאֵי צְרִיכִים לְהַתְחַזֵּק וּלְלַמֵּד בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתַּנְאָה הָאֱלֹהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א, הַמְּבַטֵּיחַ שְׂבֻזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (אף לֵאל הַבְּנָה כָּלֵל כִּידוּעַ מְדַבְרֵי רַבּוּתֵינוּ). וּכְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עֲלֵיוּ בְּשַׁעַת הַדְּחָק. וְרוֹאִים מְזָה בְּעֲלִיל שְׂרָק בְּזִכּוּת הַקְּרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ מְבַטֵּחַ לָנוּ שְׂנֻזְכָּה וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסוּרִים רַח"ל.

לְכֹן, כָּל אֶחָד וְאֶחָד צְרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל מִיַּדֵּי יוֹם לְלַמֵּד וּלְקַרְא בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְלִיחַ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וּלְקַרְוֵב הַגְּאוּלָּה, וְלְכֹן הֶחְלַטְנוּ לְהַדְפִּיס קוֹנְטְרַסִּים הַמְּחַלְקִים לְ-54 שְׁבָתוֹת הַשָּׁנָה - כְּדֵי שְׁכַל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל יוּכַל לְעַסֵּק מִיַּדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּנִקְל, וּבְשִׁבְתָּהּ יִלְמַד עִם בְּנֵי בֵּיתוֹ הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוֹלִים זְקֵנִים עִם נְעָרִים.

סֵפֶר קִדְשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשֵּׁם וְיִרְאַת שְׁמַיִם טְהוֹרָה, וּלְלַמּוֹד מִקְּדוּשַׁת וְצִדְקַת רַבּוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֶּהר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיע"א.



הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדֵּי שְׁכַלְם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים, דַּעַת ה', וְגַם מְצִינּוּ בְּהַרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְלִים שְׁמִזְהִירִים עַל לְמוּד חֲכָמָה זֶה שְׁכַל אָדָם חַיֵּב לְלַמֵּד אוֹתָהּ. (ר' יַחֲזִק בֶּן צְבִי אֶשְׁכְּנִי, טְהוֹרַת הַקְּדוּשָׁה, קמ"ז)

וְאוּמַר אֲנִי הִלּוּאִי שְׁלֵא הָיוּ מְקִילִין גְּדוּלֵי הַדּוּר בְּלַמּוֹד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְהִלּוּאִי הָיוּ מְלַמְדִין דְּרָה לְתַלְמִידֵיהֶם לְעַסֵּק בְּחֲכָמָה הִלּוּזוֹ אֲזִי בְּיָדָאֵי לֹא הָיָה שׁוּם הַרְמַת רֹאשׁ לְחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת וְהָיוּ כָּל הַחֲכָמוֹת נִדְחִים מִפְּנֵיהָ כְּמוֹ שְׂנֻדְחָה הַחֲשׂוֹךְ מִפְּנֵי

רַבִּי יִרְמִיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי רֵאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה וְהוּן מוֹעֲטִין אִם אֵלֶּף הֵן אֲנִי וּבְנֵי מוֹהן אִם מֵאָה הֵם אֲנִי וּבְנֵי מוֹהן אִם שְׁנַיִם הֵן אֲנִי וּבְנֵי הֵן.



זהר  
השבת



האור אך שְׁעוֹנוֹתָיו גִּרְמוּ שָׁגַם כַּמָּה וְכַמָּה מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר סָגְרוּ אֶת דְּלֹתֵי הַחֲכָמָה בַּפְּנֵי פְרָחֵי הַכְּהוֹנָה וְאָמְרוּ שְׁלֹא יִלְמְדוּ עַד שִׁיְהִי בַעֲלֵי מְדֻרְגָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהִנֵּה עֹבֵר זֶה נִשְׁאַרְנוּ עֲרוּמִים מִן הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְנִתְגַּבֵּר בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים חֲשָׁכוֹת הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת הַכֶּסֶל בַּחֶשֶׁךְ הוֹלֵךְ וּבַמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹר" וַיֵּאָר לָנוּ. (מהרצ"א מדינוב, מעֵן גַּנִּים, פָּרָק א' אוֹת ה')

מִי יִתֵּן וְהִיָּה שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדָשִׁים כְּשֶׁהֵם עֲדִין בַּקְטָנוּתָם בּוֹ ט' וַי' שְׁנַיִם סֵפֶר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ... וְהִיָּו בּוֹדְאֵי הַגְּאוּלָּה בְּקָרוֹב בְּלֵי שׁוּם חֻבְלֵי מְשִׁיחַ. (סֵפֶר סְגֻלַּת יִשְׂרָאֵל לַהֲגַה"צ רַבֵּי שִׁבְתֵי לִיפְשִׁיץ - מַעֲרַכַת ז' אוֹת ה')

**גַּם אִישׁ פְּשׁוּט שְׁלֹא קְדִישׁ עֲצָמוֹ, מִכָּל מְקוֹם יִקְרַב אֶל הַחֲכָמָה הַהִיא**

וְכַתֵּב בַּשַּׁעַר יִשְׁשׁוֹכֵר (מֵאֲמָר גַּל עֵינֵי אוֹת י"ח): אֲשֶׁרֵי הָעַם לֹמְדָךְ וְאֲשֶׁרֵי הַעוֹמְדִים עַל סוּדְךָ, לְכֹאֲוֶרָה קִשָּׁה דְּכִינוּ שֶׁהֵמָּה לֹמְדֵי"ךְ לֹמְדֵי זֹהֵר הַקְּדוּשׁ, וְכוּ' אִיֶּה קְרֹאוֹם בְּלִשׁוֹן עִם שֶׁהוּא מְדַרְגָּה פְּחוּתָה כְּנֹדַע כּו', אֶךְ מִזֶּה הוּא נִרְאֶה שָׁגַם אִישׁ פְּשׁוּט שְׁלֹא קְדִישׁ עֲצָמוֹ כֹּל כֶּךָ בְּמַעֲלוֹת הָרְאוּיִים לְלַמּוֹד, מִכָּל מְקוֹם יִקְרַב אֶל הַחֲכָמָה הַהִיא בַּפֶּרֶט בְּסוּף יוֹמֵיָא אֲלֵין שְׁבֻזָּה תְּלִיא הַתְּקַרְבוֹת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אַמֵּן.

וּלְגַדֵּל חֲבִיבוּתֶיהָ נִסִּים בְּדַבְרֵי הַכֶּף הַחַיִּים (סִימָן כ"ה ס"ק ע"ה) אֲשֶׁר כָּתַב בְּשֵׁם הַרֵב מִשְׁאֵת בְּנִימִי זצ"ל (סִימָן ס"ב דָּף ז' ו"ן עֲמוּד א'), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: הַדְרָךְ הַשְּׁנַיִ לִילָךְ אַחֵר רוֹב בְּנֵי וּמְנִי, הָרִי לְפָנֶיךָ סֵפֶר הַזֶּהֵר שֶׁהוּא שְׁקוּל יוֹתֵר מִכָּל הַמְּחַבְרִים שְׁאַחֵר חֲתִימַת הַתְּלַמוּד, וְאִם יְהִי כֹל הַמְּחַבְרִים בְּכַף מֵאֲזַנִּים אַחַד וְסֵפֶר הַזֶּהֵר לְבַדּוֹ יַעֲלֶה בְּכַף שְׁנַיָּה, מְכַרִּיעַ הוּא אֶת כּוֹלָם, וְהָרִי עֲדִיף מֵרַב בְּנֵי, וְכִמוֹ שֶׁכָּתַב הַבַּיִת יוֹסֵף זי"ע דְּאֲזַלִּינוּ בְּתֵר הַזֶּהֵר נֶגֶד שְׁאֵר הַמְּחַבְרִים עַכ"ל.

**"בְּזִכְרוֹתֶהָ הַגְּעֵתִי! לֶךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֹאֲלַת הָעַם!"**

הַתְּבַטָּא פַּעַם צְדִיק וְאָמַר: בְּבוֹא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, עִם יִשְׂרָאֵל נִקְבָּצוּ וּבָאוּ לָךְ, וּפְלִיטַת הָעַם שְׁשִׁים וּשְׁמֹחִים, בְּעֵת הַזֹּאת יִתְבוֹנֵן מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת יִבְחֵן כֹּל אַחַד וְאַחַד לְפִי מַעֲשָׂיו, לְפָתַע יָרִים יָדוֹ וַיִּרְאֶה בְּאֲצַבְעוֹ, כּוֹלָם יִרְיֵמוּ עֵינֵיהֶם בַּפְּלִיאָה וַיִּבְטִיטוּ בַּמַּחֲזֶה, אִזּוֹ יִשְׁמִיעַ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת קוֹלוֹ וַיֹּאמֶר, בְּהַפְּנוֹתוֹ אֲצַבַּע עַל יְהוּדֵי מְסוּפִים: "בְּזִכְרוֹתֶהָ הַגְּעֵתִי, לֶךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֹאֲלַת הָעַם!". כֶּךָ יִרְאֶה עַל כָּל יְהוּדִי וַיְהוּדִי שֶׁפָּעַל לְמַעַן בִּיאָתוֹ. - הַלּוֹאֵי שֶׁנִּזְכָּה לַהֲיוֹת מִן הַזּוֹכִים הַמְּאֻשְׁרִים, שֶׁהַמְּשִׁיחַ בְּכָבוֹד וּבַעֲצָמוֹ יַעֲדֵד עֲלֵינוּ - "בְּזִכְרוֹתֶהָ הַגְּעֵתִי". עַל כֵּן, יְהוּדִים יִקְרִים, תָּנוּ לִימוּד לְשֵׁם שְׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרָם לְפִדְיוֹת נַפְשָׁנוּ, וְנִלְךָ כּוֹלָנוּ כְּאַחַד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אַמֵּן. וְכִלְנוּ כְּאַחַד נִזְכָּה שְׁיִקְוִיִּים בְּנוֹ נְבוֹאָת הַרְשָׁבִי "וְכֹפֶא דְרָא דְהָאֵי אַתְגְּלִיא בִּיהַ וּבְסִגְוִלְתוֹ "וְקִרְאָתָם דְּרוּר" וְתַחֲזַנְהָ עֵינֵינוּ, בֵּן דְּוֹד מְשִׁיחָנוּ מְלֶךְ בְּיוֹפְיוֹ יְבוֹא וַיִּגְאֲלָנוּ, בְּ"עוֹ" וְהָדָר אֱלֹקֵינוּ, וּבְשִׁכְרָה זֹאת א-ל חֵי חֲלָקֵינוּ, וְנַחֲהָ עֲלֵינוּ רוּחַ ה' צוֹרְנוּ מְגִינֵינוּ, יִגְלֶה כְּבוֹד מְלְכוּתְךָ עֲלֵינוּ, וְאִזּוֹ יִשְׁמַח לְבָנוּ, וְתִגַּל נַפְשָׁנוּ, בִּישׁוּעַת מְלְכֵנוּ, אַמֵּן כֵּן יְהִיָּה רְצוֹן.





# הַסְפָּמוֹת וּמִכְתָּבִים

## שנת תשכ"ח



הספר "נפש ישעיה" ניתן במתנה לכ"ק מרן האדמו"ר מסאטמאר יבחל"ח זי"ע מאת כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ברכת כ"ק מרן האדמו"ר מסאטמאר רבי יואל טייטלבוים יבחל"ח זי"ע על הספר "נפש ישעיה על מאכלות אסורות":



"שיהיה בהצלחה גדולה, ויפעל להחדיר ולעורר את רוח הבריות ולקרב אותם לאבינו שבשמים, ומי יתן ויכנסו הדברים בלב הקוראים להתעורר ולשמור דרכי החיים, כי בעוה"ר רבה המכשלה, בזכות שמירת הכשרות נזכה לאריסטון שעתיד הקב"ה לעשות לכל מי שלא ישל במאכלות אסורות, בביאת גואל צדק בב"א."

ואז הוסיף ואמר כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע:



"נלחמתי הרבה על הכשרות, בדרשות ובכתב, וזקיני מרן הייטב לב זי"ע - כמעט והקצבים הרגו אותי, כשיצא נגדם, שלא רצו לשמוע בקולו, (ראה שו"ת דברי יואל יו"ד סימן ל"ד ד), לכן צריכים הרבה סייעתא דשמיא."

בשנת תשד"ם יצא לאור ספר "דברי יואל" על כשרות המאכלים, ליקוט מכל ספרי רבינו הקדוש מסאטמאר על כשרות המאכלים, על ידי מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

**RABBI MOSES FEINSTEIN**

455 F. D. R. DRIVE  
New York, N. Y. 10002

ORegon 7-1222



משה פיינשטיין

ר"מ תפארת ירושלים  
כנוא יארק

בע"ה

הנה ראיתי כמה מהספרים שנחתכרו ע"י ידידי הרב הגאון מוהר"ר

שלום יודא גראס שליט"א הרב דק"ק האלמין מברוקלין, בנייהם הספרים אכילה מצוה כישראל ז' חלקים, אפיית המצוה השלם ג"ח, שו"ת זכחו זכחי צדק, אהלי ישראל, דבר משה, מזוזה שלום, מנחת יהודה, קדושת ישראל, נפש ישעי' ועוד, וכולם נכתבו כאופן וצורה שראויה לכני חורה לעיין בהם, שהגאון המחבר שליט"א אסף וכיאר כחריפות ובקיאות נפלאה, ההלכות והשקפות ששייכים לכמה ענינים שבזולם, ר"ל, נכשלים בהם, ואף שלא שייך לעיין מחמת טרדה הזמן, אלא לעיין קצת כספרים, וממילא לא שייך לכתוב הסכמה לגבי החלטת הדינים, מ"מ ככר אחזק גברא, שיש לסמוך על הגאון המחבר שליט"א, שחיבר ספריו לכבוד השם ותורתו, וממילא אני מקוה, שכל שומרי התורה יעזרו להגאון המחבר שליט"א, שכאמת מצוה גדולה לחזקו ולהומכו ככל האפשרות.

ועז כאתי על החתום לכבוד התורה ולרומדיה,

כיום י"ח לחודש סיון תש"מ

נאום משה פיינשטיין

שנת תש"מ

**RABBI MOSES FEINSTEIN**

455 F. D. R. DRIVE  
NEW YORK, N. Y. 10002

ORegon 7-1222



משה פיינשטיין

ר"מ תפארת ירושלים  
כנוא יארק

בע"ה

הרב האדמו"ר מוהר"ר יצחק יעקב אבן ששון שליט"א זצ"ל שליט"א אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז  
אמרו יתנו הדין אשר הוא צדק אשכנז שליט"א אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א זצ"ל שליט"א  
בשרי אשכנז אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א זצ"ל שליט"א אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א  
בשרי אשכנז אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א זצ"ל שליט"א אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א  
ואשר לא אולם אשכנז שליט"א זצ"ל שליט"א אב"ד אשכנז ומו"ק אשכנז שליט"א זצ"ל שליט"א  
ועוד יש להוסיף

שנת תשכ"ט





## הסכמת פוסק הדור מחותני להבחל"ח כ"ק מרן אדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א [זי"ע]

אם בשנת תשל"ג בעקבתא דמשיחא ישנם עוד שני רבנים שמגלים את המכשולים של מאכילי טריפות, הגיע הזמן שיבוא המשיח



בשנת תשל"ג הייתי עם עוד רב אחד אצל מחותני להבחל"ח הגה"ק מקלויזנבורג זצ"ל, [ומסרנו לו הספר על השחיטה - יש הרבה לספר, ואכמ"ל] וסיפרנו לו מה שקורה בשחיתות ובדיקות בזמן הזה, והאיך שמאכילים טריפות לעם ישראל תחת שמות ידועים וכו', ודברנו אתו שעה ומחצה (ונקלט על קאסע"ט טעי"פ), ואמר אז כי אם בשנת תשל"ג בעקבתא דמשיחא ישנם עוד שני רבנים שמגלים את המכשולים של מאכילי טריפות, שאני צועק על זה כבר הרבה שנים שכאן בארצה"ב מאכילים נבילות וטריפות רח"ל, הגיע הזמן שיבוא המשיח, ובלשונו, "מעג שוין משיח קומען". בתוך הדברים עברנו על עשרות ספרי שו"ת שמביאים איך שבכל דור ודור הצליח מעשה בעל דבר נגד

הכשרות והשחיטה שלא תהי' כהוגן, כמבואר בשו"ת דברי חיים יורה דעה סימן ז' ועוד. וסיפר לנו אז המעשה מר' מאניש השוחט של זקיננו הרה"ק ר' ברוך גארליצער זי"ע.

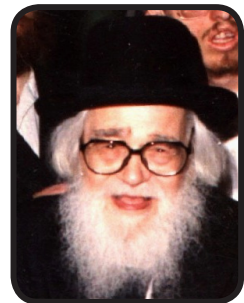
ברכתו של אותו צדיק הכניסה בנו חיות והתעוררות חדשה ליכנס בעובי הקורה, ולערוך מלחמה כבידה נגד השוחטים הקצבים, שנוסף על זה שמאכילים טריפות רח"ל, מוכנים להרוג כל מי שיעמוד נגדם.

וזה לשון הגה"צ משה שטרנבוך שליט"א: והנני מקוה שבית ישראל יכירו נחיצות מפעלכם, וה' יהיה בעזרתכם להרים קרן הכשרות ונקדם עצמינו שזה"פ ראויים לקבל בקרוב פני משיח צדקיננו, עכ"ל. ושני נביאים מתנבאים בסגנון אחד

שנת תשל"ג

### הרב אלעזר מנחם שך

אכתיב לך היום י"ג ט"ו 1135  
 ישיבת פוניבז'  
 היינו לא אלף בנה כי הספרי  
 שאתה ואנחנו בלש כהאגדה  
 נקרא יצא מן היג עק אכתיב  
 ב"מ/22  
 כ"א ל"ג תש"ג



שנת תשמ"ג







גראס - ברוקלין

**מנחם מענדל שניאורסאהן**  
ליובאוויטש  
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON  
Lubavitch  
770 Eastern Parkway  
Brooklyn, N. Y. 11213  
493-9250

770 אימפען פארקוויי  
ברוקלין, נ.י.  
בי"ה, ז' אדי"ש תשמ"ו  
ברוקלין, נ.י.


הרה"ג והרה"ח אי"א נוי"נ וכו'  
מוה' שלוח יודא שי'

שלום וברכה!

במענה על ההודעה ע"ד הכנס בנם האבוק ניסן  
משה שי' לגיל מצות,  
הבה יהייר מהשי"ת אשר מנן שלש עשרה למצות  
יגדל לבן חמש עשרה וכו' כפסק המשנה (אבות פרק  
'ה), ויוסיף התמדה ושקידה בלימודו בתורה, בתורת  
הנגלה וכן בתורת החסידות ויהדר בקיום המצות.  
והשי"ת יצליחו להיות חסיד ירא שמים ולמדן.

וררו ממנו ומכל יו"ח שי' רוב נחת יהודי  
אמיתי חסידותי.

ברכה



**שנת תשמ"ו**

Rabbi S. Y. Gross  
4711 - 12th Ave.  
Brooklyn, N. Y. 11219

**מנחם מענדל שניאורסאהן**  
ליובאוויטש  
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON  
Lubavitch  
770 Eastern Parkway  
Brooklyn, N. Y. 11213  
493-9250

770 אימפען פארקוויי  
ברוקלין, נ.י.

בי"ה, י"ז אדר תש"ם  
ברוקלין

הרה"ג הרו"ח אי"א נוי"נ עוסק בציצ  
כו' מו"ה שלום יודא שי'

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת החו" (מדריך לכשרות ולחידוק הדת, ר"ח).  
ודבר בעתו -  
בחשך אדר ראשון - חשך העיבור המטלים שנה זו,  
ובסמיכות לפורים קטן, ומפורסם מאמר דא"ח דפיק  
שנת פרזח, והמעשה הוא העיקר.  
היינן שבחמי יקראו בעת רצון על הציון הסי.

בכבוד וברכה

**שנת תשמ"ו**

**יודוןן כהגמיהרים זצ"ל סופר**  
אב"ד וריס דיקי עלוויא יצ"ו  
ראש ישיבת, אהל שמעון  
בנימיס ירושלים ת"ו

קטמן דח' משמח תעס 11  
יודוסיס 93-226


בפי"ד... י"ט המוד תשס"ג

לכבוד  
מכובדי הרה"ג ר' של"ו יהודאן גראס שליט"א

מלו' וברכה,

הריני לאשר קבלת ספרו החשוב לשימוש  
בית המדרש שלנו, ישר-כחוו !  
יה"ר ויהא השי"ת בעזרו ויוכל להמשיך  
להנפיץ שעיבות תורה וחכמתו חוצה.

בכבוד רב,



הרב מהאלמין שליט"א רוקד עם  
המחותן האדמו"ר מערלי שליט"א

**שנת תשמ"ג**



# מכתבים מאת הרבנים הגאונים של בד"ץ העדה החרדית ירושלים תובב"א

## הרב אליהו זלסטיק

הרב אליהו זלסטיק, ראש ישיבת "תולדות אברהם", כ"א אלול תשנ"א

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.



### שנת תשל"א

## הרב דוד הלוי יונגרייז

הרב דוד הלוי יונגרייז, ראש ישיבת "תולדות אברהם", כ"א אלול תשנ"א

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

### שנת תשכ"ח

**מאיר בראנדסדארפער**  
RABBI MEYER BRANDSDORFER  
Member of the Board of the Eida Hacharedis  
Rabbi of Bnei Eitan and vicinity  
P.O. Box 445  
A/27 Shiva Israel St. Tel. 582-9692

ב"ה.  
יום ב' ליל טבת זכרון אהרן בוסר, י"ב לחוד שבט תשנ"ו ליל"ק.  
הנני בשבח המעין לכתובים למע"כ הר"ר בנע"ה, שמו  
נודע בשמים מופלג בהפלת חמשים ויוראנו קודמתו לו  
לחמנתו, וכו'... אשר רחש לבו דבר טוב לתורגם את הספר  
הק' שבט מוסר מלשון הקודש לשפה המדוברת בארצנו  
שהוא לשון המורגל ביננו.  
והנה למותר להאריך בגודל מעלת וחשיבות הספר  
ומעלת מחברו, כי הוא יצא טעון בעולם ונתפסט אצל כל  
יראי ה' עוז בודותיו הקדומים, ומעתה אין ערך לגודל המצוה  
בה שששה רה"ג... לתרגמו בלשון המדוברת ומובן גם  
למטויה העם ונשים וילדים, שהוא ספר מלא בתורה ויראת  
שמים.

את הכל עשה עמי בעטו בלשון צדקה וקול למען ירוש  
הקדוה בן, למען זכות את הרבים, ויעודר לו הש"ת שיזכה  
לפרך על המוגמר ולהגדיל תורה ולהאדירה עד שובכו  
לאחולתן ושיתעו ולשמיעת קול שופר של משיח נדבקני  
ב"ה באעה"ה למען כבוד תורתנו הק' ולמודי'.

מאיר בראנדסדארפער  
חבר הבר"ץ העדה החרדית,  
פה עיריית ירושלים

### שנת תשנ"א

## הרב ישראל יצחק הלוי רייזמאן

הרב ישראל יצחק הלוי רייזמאן, ראש ישיבת "תולדות אברהם", כ"א אלול תשנ"א

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.  
אברהם יצחק הכהן האבאן זצ"ל, שנת ה'תקנ"א, ירושלים, א"י.

### שנת תשכ"ח



**הרב משה חלברשטאם**  
מו"צ בקהלת חסידי חסידי  
ראש ישיבת "תולדות אברהם", כ"א אלול תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א

### שנת תשל"א

ב"ה. עיריית ירושלים תשנ"א



השבת





# תפילות לפני הלמוד

תפילה קצרה לאומרה קדם הלמוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֵשׁ אֲבֹתֵינוּ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיד וְנַעֲלֶם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מַעְפָּרָא, וְלַעֲלוּי שְׂכִינְתָא עֲוִינָנּוּ אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיד וְנַעֲלֶם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מִקְשָׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמֻעוֹן בַּר יוֹחָאִי וְרַבֵּי אֱלֶעָזָר בְּנֵי. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּדוּד הַמֶּלֶךְ ע"ה (תְּהִלִּים ס"א ד' - ה') כִּי הֵיטָּב מַחְסֵה לִי מִגְדֵּל עִז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִידָה בְּאֵהָלֶךְ עוֹלָמִים אַחְסֵה בְּסֵתֵר כְּנַפְיָךְ סֵלָה. וְאִזְכָּרָה שְׁבִלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׂפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכָבוֹת בְּקָבֵר, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאֵהָבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה, וְיִהְיֶה נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

(מספר סוד ה')

## תפילה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים, אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוָיָה, שְׁקַרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקְדָּשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, שְׂתַמְחֹל, וְתִסְלַח, לְכָל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יִהְיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶיךָ.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכַּוְנוּ לְכַבֵּינוּ לְיִרְאָתְךָ וְאֶהְבָּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אֲזִנֶיךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְכַבֵּינוּ הָעֶרֶל בְּסוּדוֹת





תּוֹרַתְךָ, וַיְהִיָּה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנַי כְּסֵא כְבוֹדְךָ כְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֹאצִּיל עָלֵינוּ  
אוֹר מְקוֹר נְשִׁמְתֵנוּ בְּכֹל בְּחִינַתֵינוּ, וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר  
עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹה בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם, וְזִכּוֹת אַבּוֹתָם, וְזִכּוֹת תּוֹרַתָם,  
וְתַמִּימוֹתָם, וְקֹדְשָׁתָם, יַעֲמוּד לָנוּ לְבַל נִכְשַׁל בְּדַבְרֵיִם אֱלֹה. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ  
בְּמֵה שְׁאֵנוּ לּוֹמְדִים. כְּמֵאֲמַר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל "גַּל עֵינַי וְאַפִּיטָה נִפְלְאוֹת  
מִתּוֹרַתְךָ". יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. פִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה  
מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:





# זהר על פְּרִשֶׁת הַשָּׁבוּעַ

מספר "זהר תורה"  
להגה"ק המקביל האלקי רבי יהודה ינדל  
רוזנבערג זי"ע"א

## האור נגנז לצדיקים לעתיד לבוא

יהי אור ויהי אור. כל מה שנאמר בו ויהי. הוא בעולם הזה ובעולם הבא.

אמר רבי יצחק, אור שברא הקב"ה במעשה בראשית. היה עולה אורו מסוף העולם ועד סופו ונגנז. מה הטעם שנגנז. כדי שלא יהנו ממנו רשעי העולם. והעולמות אל יהנו בעבורם [א] והוא נגנז לצדיקים. לצדיק דוקא. שפּתּוּב (תהלים צ"ז) אור זרוע לצדיק וגו'. ואז יתפוננו העולמות ויהיו כלם אחד. ועד היום של עולם הבא הוא נסתר ונגנז. (זהר מ"ו.)

רבי שמעון אמר יהי אור. יהי התפשטות זה האור למטה. ואלו הם המלאכים שנבראו ביום הראשון. יש להם קיום להתקיים מצד בחינת הימין [ב] וירא אלקים את האור כי טוב. את להכליל הפאור שאינו מאיר מעצמו עם הפאור שמיאיר מעצמו. שנאמר בו כי טוב [ג] אמר רבי אלעזר, את להכליל ולרבות כל המלאכים שבאים מצד אור הזה. וכלם מאירים כבתחלה [ד] בקיום השלמות האור. כי באור מדת החסד אין בטול ולא גרעון ולא תמורה.

[א] פירוש, בשביל הרשעים אל יהיו גם שאר העולמות מזה האור. על דרך בהדי הוצא לקי כרפא. [ב] יום הראשון נברא בלח מדת החסד שהיא מדה הראשונה מן הז' מדות, שנקראות ספירות, שעל ידן מתנהג העולם. ואלה המלאכים שנבראו מן אור מדת החסד, שהיא בחינת ימין, הם מתקיימים תמיד בלח אור החסד, ואין בהם בטול או תמורה.

[ג] היינו, שתי המדות הנקראות תפארת ומלכות, שהן בדמיון השמש והלבנה. וענן זה נתבאר בספרי הקבלה.

[ד] פירוש, כמו קודם גניזת זה.





## העולם מתקיים מאותו האור הגנוז

וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיְבַדֵּל. מֵה רָאָה. אָמַר רַבִּי חֵיִיא רָאָה בְּמַעֲשֵׂי הַרְשָׁעִים וְגִנְזוֹ אוֹתוֹ. רַבִּי אַבָּא אָמַר רָאָה שְׁעוֹלָה אוֹרוֹ מִסוּף הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ. וְכִי טוֹב הוּא לְגַנְזוֹ שְׁלֵא יִהְנוּ מִמֶּנּוּ רְשָׁעֵי הָעוֹלָם (זוהר תרומה קמ"ח:).  
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אוֹר הֵהוּא נִגְנָז. וְהוּא מְזַמֵּן לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹ שְׁכַתוֹב אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק. לְצַדִּיק וְדַאי סִתָּם. וְאוֹר הֵהוּא לֹא שֶׁמֶשׁ בְּעוֹלָם מְלַבֵּד בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן. וְאַחַר כֵּן נִגְנָז וְלֹא שֶׁמֶשׁ יוֹתֵר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶלְמָלָא הָיָה נִגְנָז לְגַמְרִי, לֹא נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם אִפְילוּ רִגַע אֶחָד, אֶלָּא נִגְנָז וְנִזְרַע, כְּזֶרַע הַזֵּה שֶׁעוֹשֶׂה תוֹלְדוֹת וְזֵרַעִים וּפְרוֹת, וּמִמֶּנּוּ מִתְקַיֵּם הָעוֹלָם, וְאֵין לָךְ יוֹם שֶׁלֹּא יֵצֵא מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם, וּמְחַזֵּק לְכָל, וְבוֹ מִזֵּין הַקְּב"ה לְעוֹלָם, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּלִילָה, חוֹט אֶחָד יוֹצֵא מִן הָאוֹר הַגִּנְזוֹ וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתוֹן הָעוֹסְקִים בָּהּ, זֶה שְׁכַתוֹב (תהלים מ"ב) יוֹמָם יֵצוּה ה' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי. (זוהר בראשית מ"ו).

**גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!**

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

**הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח!** "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זוה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזוה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].







# אור הזֶהר המְחַלֵּק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א

בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות

ס"ה י"ל 310.000 טופסים

## פָּרָק אַ עֲנָף א'

### מַעֲלַת אַמִּירַת הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים אֶפְלוּ בְּלִי הַבְּנָה

גַּם כִּי סְתוּמִים וַחֲתוּמִים הַדְּבָרִים, אֶל נָא תִּמְנַע מִקְרִיאָתְךָ  
א. גַּם כִּי סְתוּמִים וַחֲתוּמִים הַדְּבָרִים, אֶל נָא תִּמְנַע מִקְרִיאָתְךָ, כִּי בְרִית  
כְּרוּתָה לְשִׁפְתַיִם הַנוֹטְפוֹת מִרְבֵּי בְּאִימָה וְרִעוּתָא דְלִבָּא בְּהִנֵּי כְּבִשְׁי דְרַחֲמָנָא  
שְׂאִינָם חוֹזְרוֹת רִיקָם, מְעוֹרֵר אֶת הָאֵהָבָה עַד שֶׁתַּחֲפֹץ בְּלִגְלוּג וּגְמִגּוּם,  
אִישׁ הוֹגָה וְשׁוּגָה בְּאֵהָבָתָהּ וְכוּ'.

לְמוֹד תַּהֲלִים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ אֶפְלוּ בְּאִין מִבֵּין כָּלֵל, חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה  
לְפָנֵי הַשֵּׁם

ב. לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר נִשְׁגָּב מְאֹד לְטַהַר וּלְקַדְּשׁ הַנֶּפֶשׁ, וְאֶפְלוּ אִי לֹא יָדַע מֵאִי  
קָאָמַר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׂגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּנְהִי  
שֶׁבְּלְמוֹד הַמְשַׁנְיּוֹת וְכַדּוּמָה יֵשׁ דְּעוֹת שְׂצָרִיךְ לְהִבִּין לְפָחוֹת מֵהוּ הַעֲנִין  
שְׁלוּמֵד, אֲבָל בְּלְמוֹד תַּהֲלִים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ אֶפְלוּ בְּאִין מִבֵּין כָּלֵל, חָשׁוּב  
וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֵי הַשֵּׁם וְכוּ'.

אָף אִם אֵינוֹ מִבֵּין בְּהֵם יֹאמַר דְּבָרֵי הַזֶּהר וְתְּקוּנִים  
ג. יִלְמַד בְּסִפְרֵי קִבְלָה, וְאָף אִם אֵינוֹ מִבֵּין בְּהֵם יֹאמַר דְּבָרֵי הַזֶּהר וְתְּקוּנִים,

כִּי הֵם מְסֻגְלִים לְטַהַר הַנֶּשְׁמָה. (סְדוּר פְּנוּת הָאָר"י זְכַרְנוֹ לְבִרְכָה מִהַמְקַבֵּל הָאֱלֹקִי מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבִּי  
יַעֲקֹב קֶאפִּיל שֶׁל רַבִּי יַעֲקֹב קֶאפִּיל אִישׁ לִפְשִׁיץ זְצוּק"ל אֲשֶׁר הָיָה מוֹגִיד מֵיִשְׁרָיִם בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ שֶׁל מְעַזְרִיטְשׁ גְּדוֹל  
לְפָנֵי תְּקוּפַת הַבַּעַל שֶׁם טוֹב - לְפָנֵי 300 שָׁנָה. כּוֹלָל בְּאוּרִים עַל כָּל חֻלְקֵי הַתְּפִלָּה בְּסִדְר פְּנוּת הַלְמוּד)





## לְשׁוֹן שֶׁל הַזְהָר מְזַכֵּךְ הַנְּשֻׁמָּה

ד. מי שלא זכה להבין הזהר, אף על פי כן ילמד, כי הלשון של הזהר מזכר הנשמה.

(אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז)

למוד ספר הזהר מרוּמם על כל למוד, בְּשִׁגָּם לא ידע מאי קאמר ואף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאתוֹ, והוא תקון גדול לנשמה

ה. למוד ספר הזהר מרוּמם על כל למוד, בְּשִׁגָּם לא ידע מאי קאמר ואף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאתוֹ, והוא תקון גדול לנשמה. לפי שהגם דכל התורה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא, מכל מקום נתלבשה בכמה ספורים, ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר הזהר, הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מוכן מקצת המשיג ועמק המשג.

(עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד)

למוד הזהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר ו. הטעם שכתבו זכרונם לברכה כי למוד הזהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר, משום דבכל התורה יש פרידים (פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד), ובכל למוד אינו נכר הסוד כלל, ואדרבה הקורא ושונה דעתו על הפשט לבד באין מבין אם יש סוד בתורה כלל, מה שאין כן ספר הזהר הקדוש דהסודות הם בגלוי והלומד יודע כי ידבר נפלאות ורזי תורה והוא לא ידע, ולזה מועיל מאד לתקן הנפש.

(נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

לשון הזהר הקדוש הוא מסגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאמר ז. על דרך דאיתא שלשון הזהר הקדוש הוא מסגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאמר כמשל הנכנס לחנות של בשם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים דבור המתחיל ישיקני)





# זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזהר"  
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

**כל המעשים תלויים ביום השבת**      **כל המעשים תלויים ביום השבת**

(ח"א ה', ב)

וכל מעשיהם של כלם, בין הימים הראשונים ובין הימים האחרונים, היו תלויים ביום השבת. זהו שכתוב (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. זו השבת, וזו היא הרגל הרביעית של הכפא. ואם תאמר, אם כך, מה זה את שבתתי תשמרו, פעמים? אלא שבת של ערב שבת והשבת של היום ממש אין להם פרוד.

וכל עבודתיהו דבלהו בין יומין קדמאין ובין יומין בתראין הוו תלויין ביומא דשבתא דא הוא דכתיב ויכל אלהים ביום השביעי, דא שבת, ודא הוא רגלא רביעאה דברסניא. ואי תימא אי הכי, מהו את שבתותי תשמרו תרין. אלא שבת דמעלי שבתא ושבתא דיומא ממש לית לון פירוודא.

## קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כך, עשית שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה עליו מלמעלה.

## קדוש של שבת

אמר ההוא טייעא דהנה טעין בתרייהו, ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא דאתמשבא מלעילא. אמר ליה אי הכי עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא קדושא דשריא עלוי מלעילא.





## לקדוש ה' מְכוּבָד

**אָמַר** רבי אבא והבי הוא (ישעיה נח)  
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי  
 מְכוּבָד, אדבר שבת לחוד וקדוש יי  
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש  
 יי. אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא  
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא  
 אתחזי דשבת לאו איהו מְכוּבָד ובתיב  
 וכבדתו.

## לקדוש ה' מְכוּבָד

**אָמַר** רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח)  
 וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מְכוּבָד.  
 הזכיר שבת לחוד וקדוש ה' לחוד.  
 אמר לו, אם כך, מי זה קדוש ה'?  
 אמר לו, הקדשה שיוֹרְדַת מלמעלה  
 ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה  
 נראה ששבת אינו מְכוּבָד, וכתוב  
 וכבדתו.

## שבת העליונה ושבת התחתונה

**אָמַר** רבי אלעזר לרבי אבא אנח  
 להאי גברא דמלה (סדמא)  
 דחכמתא אית ביה דאנן לא ידענא  
 בה. אמרו ליה אימא אנת. פתח  
 ואמר, (ויקרא יט) את שבתותי. את  
 לאסגאה תחום שבת דאיהו תרין  
 אלפין אמין לכל סטרא. ובגין כך  
 אסגי את. שבתותי (נ"א דא) שבת  
 עלאה ושבת תתאה דאנון תרין  
 בלילן כחדא וסתמינן כחדא.

## שבת העליונה ושבת התחתונה

**אָמַר** רבי אלעזר לרבי אבא, הנח  
 לו לאיש הזה, שדבר של חכמה יש  
 בו שאיננו יודעים בו. אמרו לו, אמר  
 אתה. פתח ואמר, (ויקרא יט) את  
 שבתתי, את - לרבות תחום שבת  
 שהוא אלפים אמות לכל צד, ומשום  
 כך רבה את. שבתתי - [נ"א זו] שבת  
 העליונה ושבת התחתונה, שהן שתיים  
 כלולות יחד ונסתרות יחד.

## עטרת השבת

**אֲשֶׁתֶּאֱר** שבת אחרא דלא אדבר  
 ותוה בכסופא. אמרה  
 קמיה מארי דעלמא מיומא דעבדת  
 לי שבת אתקרנא ויומא לאו איהו  
 בלא ליליא. אמר לה ברתי שבת  
 אנת ושבת קרנא לד, אבל הא אנא  
 מעטר לד בעטרא עלאה יתיר.  
 אעבר ברוזא ואמר מקדשי תיראו.

## עטרת השבת

נשארה שבת אחרת שלא נזכרה  
 והיתה בבושה. אמרה לפניו: רבון  
 העולם, מיום שעשית אותי נקראתי  
 שבת, והיום אינו בלי לילה. אמר  
 לה, בתי, את שבת, ושבת קראתי לד,  
 אבל הריני מעטר אותך בעטרה יותר  
 עליונה. העביר כרוז ואמר מקדשי  
 תיראו.





## ספר

# השבת בישראל כהלכתה

יצא לאור

ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

- א. בעון חלול שבת חיה רעה רבה, ובהמה כלה, ובני אדם מתמעטין (שבת דף קי"ט:).
- ב. אין הדלקה מצויה אלא במקום שיש חלול שבת (שבת דף קי"ט:).
- ג. לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת (שבת דף קי"ט:).
- ד. רבי שמעון בן יוחאי פד הוה חמי לאמיה משתעיא סגין בשבתא הוה אומר לה אמא שובתא היום (ירושלמי שבת דף ט"ו, ג').
- ה. מקבלין קרבנות מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה חוץ מן המומר, והמנסף ינו, והמחלל שבת בפרהסיא, אלמא עבודה זרה ושבת פי הדדי נינהו (עירובין דף ס"ט:).
- ו. שבת חמירא ולא אתי לזלזולי בה (ביצה דף ל"ו:).
- ז. בערב שבת לא היו מתעניין מפני כבוד השבת קל וחמר בשבת עצמה (תענית דף כ"ז:).
- ח. יכול יהא כבוד אב ואם דוחה שבת, תלמוד לומר איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו (יבמות דף ה').
- ט. ליראה את ד' אלוקיך כל הימים אלו שבתות וימים טובים (יבמות דף צ"ג:).
- י. המטיל אימה יתרה בתוך ביתו סוף בא לחלול שבת (גיטין דף ו').
- יא. בהני תלת מילי נחתי בעלי בתים מנכסיהון, דסיירי נכסייהו בשבתא, ודקבעי סעודתייהו בשבתא בעידן בי מדרשא (גיטין דף ל"ה:).
- יב. נהר סמבטיון מוכיח על שמירת השבת (סנהדרין דף ס"ה:).
- יג. חסידים הראשונים לא היו משמש אלא בד' בשבת שלא יבואו נשותיהן לידי חלול שבת (נדה דף ל"ח:).





**יד.** כָּל מִי שְׁאִינוּ מְשַׁמֵּר אֶת הַשְּׁבֵת אֶצְלָכֶם [בְּעוֹלָם הַזֶּה] בְּרָצוֹנוֹ, כָּאֵן הוּא מְשַׁמֵּר אוֹתוֹ בְּעַל כְּרַחוּ (בראשית רבה י"א י').

**טו.** אִם יְבוֹאוּ עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת וַיֹּאמְרוּ לָכֶם לָמָּה אַתֶּם עוֹשִׂים אֶת יוֹם הַשְּׁבֵת, אָמְרוּ לָהֶם רְאוּ שְׁאִין הַמֶּן יוֹרֵד בַּשְּׁבֵת (שמות רבה פרק כ"ה ט"ו).

**טז.** אָמַר הַמֶּן אִם אַתָּה מְבַקֵּשׁ לַעֲקֹר אוֹתָם [יִשְׂרָאֵל] עֲקֹר אֶת הַשְּׁבֵת וּבִטַּל אוֹתָהּ וְאַחַר כֵּן אַתָּה מְכַלֶּה אוֹתָם (אסתר רבה ז').

**יז.** טוֹר שְׂמֵעוֹן חָרַב מְשׁוּם שְׁהָיוּ מְשַׁחֲקִין בְּכַדוֹר בַּשְּׁבֵת (איכה רבה ב' ג').

**יח.** חֲלוּל שְׁבֵת אֶחָד מִג' עֲוֹנוֹת שְׂמַגְלִילִין בָּהֶם עַל עוֹשִׂיהֶן אֶת כָּל הָעֲוֹנוֹת (מדרש תנאים דברים ה').

**יט.** לֹא חָרְבָה יְרוּשָׁלַיִם עַד שֶׁהֶעֱלִימוּ עֵינֵיהֶם מִן הַשְּׁבֵת (מדרש תנאים דברים ה').

**כ.** הַמְּחַלֵּל שְׁבֵתוֹת אַף עַל פִּי שֵׁישׁ בִּידוֹ תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים אֵין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא (אבות דרבי נתן פרק כ"ו).

**כא.** אִם חֲלָלְתֶם הַשְּׁבֵת מֵעַלָּה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאֵלוֹ חֲלָלְתֶם כָּל הַמְצוּוֹת (מדרש רבה שמות פרק כ"ה).

**כב.** הַמְּחַלֵּל אֶת הַשְּׁבֵת מְעִיד לְפָנָי מִי שְׁאָמַר וְהִיא הָעוֹלָם שְׁלֹא בָּרָא עוֹלָמוֹ בַּשָּׁשָׁה יָמִים וְלֹא נָח בַּשְּׁבִיעִי (מכילתא פרשת יתרו).

**כג.** הַמְּחַלֵּל הַשְּׁבֵת מְאֲכִילִין אוֹתוֹ גַּחְלִי רְתָמִים (פענח רזא).

**כד.** עֲנֵשׁ הַמְּחַלֵּל כְּפוּל (מדרש תהלים מ"ז צ"ב).

**כה.** יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא שָׁמַר שְׁבֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵין לוֹ מְנוּחָה לְעוֹלָם, וּמְמַנָּה אֶחָד מוֹצִיא גּוֹפוֹ וּמְכַנֵּס אוֹתוֹ לְגִיהֶנֶם לְעֵין הַרְשָׁעִים, וְנִשְׁמְתוֹ אֵין לוֹ מְנוּחָה בְּאוֹר גִּיהֶנֶם, וּכְשִׁיוֹצֵא שְׁבֵת אוֹתוֹ מְמַנָּה מִחֲזִיר הַגּוֹף לְמִקוֹמוֹ וְנִזְזָקִים כָּל אֶחָד לְעֲצָמוֹ (מדרש מובא במעבר יבק, שפתי רננות סימן ל"ט).

**כו.** עַל יְדֵי חֲלוּל שְׁבֵת נִתְפָּזְרֵנוּ בְּגִלוֹת (תנא דבֵי אֵלִיהוּ רַבָּה פֶּרֶק כ"ו).

**כז.** מַעֲשֵׂה בְּאֶחָד שָׂרְכָב עַל סוּס בַּשְּׁבֵת וְהִבִּיאוּהוּ לְבֵית דִּין וּסְקָלוּהוּ, לֹא מִפְּנֵי שְׂרָאוֹי לְכָךְ אֲלֵא שֶׁהִשְׁעָה צְרִיכָה לְכָךְ (יבמות ז', סנהדרין מ"ו).

**כח.** כָּל זְמַן שְׂאָדָם מְכַבֵּד אָבִיו וְאָמוֹ אֵין חֲטָא שֶׁל חֲלוּל שְׁבֵת וְלֹא שְׂאָר שׁוּם חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ (תנא דבֵי אֵלִיהוּ רַבָּה כ"ו).







# ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

## רבי פינחס בן יאיר הולך לקבל את פני רבי שמעון בר יוחאי בצאתו מן המערה

רבי פינחס הָיָה מְצוּי לְפָנָיו רַבִּי רְחוּמַאי בְּחוּף יָם כְּנָרַת, וְאָדָם גָּדוֹל וְקָשִׁישׁ יָמִים הָיָה, וְעֵינָיו פְּסָקוּ מִלְרָאוֹת. אָמַר לְרַבִּי פִינְחָס, וְדַאי שְׁמַעְתִּי שְׁלִיחוֹתַי חֲבַרְנוּ יֵשׁ מְרַגְלִית אֲבָן טוֹבָה, וְהִסְתַּכְּלִיתִי בְּאוֹר הַמְרַגְלִית הַהִיא שְׁיֹצֵא כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ מִנְרֵתִיקָה וְהַאִירָה אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ הָאוֹר עָמַד מִן הַשָּׁמַיִם לְאַרְץ וְהַאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם עַד שֶׁיֵּשֵׁב עִתִּיק הַיָּמִים וְיֵשֵׁב עַל הַכֶּסֶּא כְּרֹאֵי. וְהַאֹר הַהוּא כָּלֵל הַכֹּל בְּבֵיתָהּ, וּמִהַאֹר שֶׁנִּכְלָל בְּבֵיתָהּ יֵצֵא אוֹר דֵּק וְקָטָן, וְיֵצֵא הַחוּצָה וְהַאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חִלְקָהּ. צֵא, בְּנִי, צֵא, וְלֶךְ אַחֲרַי הַמְרַגְלִית הַהִיא שְׁמַאִירָה אֶת כָּל הָעוֹלָם, שְׁהִירִי הַשָּׁעָה עוֹמְדַת לָךְ.

רבי פינחס הָיָה שְׂכִיחַ קָמִי דְרַבִּי רְחוּמַאי בְּכִיף יָמָא דְגִנוּסָר. וְבַר נֶשׁ רַב וְקָשִׁישָׁא דְיוֹמִין הָיָה וְעֵינָיו אֲסִתְּלָקוּ מִלְמַחְמִי. אָמַר לְרַבִּי פִינְחָס וְדַאי שְׁמַעְנָא דְיוֹחָתַי חֲבַרְנָא אִית לֵיה מְרַגְלִית אֲבָן טָבָא, וְאֲסִתְּכֻלִית בְּנִהוּרָא דִּהִיא מְרַגְלִית נִפְקָא כְּנִהִירוֹ דְשֶׁמֶשׁ אֲמִנְרֵתִיקָה וְנִהוּרָא כָּל עֲלָמָא. וְהִיא נִהוּרָא קָאִים מִשְׁמַיָּא לְאַרְעָא וְנִהִיר כָּל עֲלָמָא עַד דְיֵתִיב עִתִּיק יוֹמִין וְיֵתִיב עַל כְּרִסְיָא כְּדָקָא יָאוֹת. וְהִיא נִהוּרָא כָּלֵל כָּלֵל בְּבֵיתָהּ. וּמִנִּהוּרָא דְאֲתְּכֻלִיל בְּבֵיתָהּ. נִפְקָ נִהִירוֹ דְקִיק וְזַעִיר וְנִפְיָק לְבַר וְנִהִיר כָּל עֲלָמָא, זְכָאָה חוֹלְקָהּ. פּוֹק בְּרִי, פּוֹק, זֵיל אֲבִתְרִיהּ דִּהִיא מְרַגְלִית דְנִהִיר עֲלָמָא, דִּהִיא שְׁעֵתָא קְיִימָא לָךְ.

יֵצֵא מִלְפָּנָיו וְעָמַד לְהַכְּנִס לְאַנְיָה הַהִיא, וְשָׁנִי גְבָרִים עִמוֹ. רָאָה

נִפְקָ מִקָּמִיָּה וְקָאִים לְמִיעַל בְּהִיא אַרְבָּא וְתָרִין גּוֹבְרִין בְּהִדְיָה.



זהר השבת



חָמָא תְּרִין צַפְרִין דְּהוּ אַתְיִין  
 וְטָסִין עַל יַמָּא, רָמָא לֹון קָלָא וְאָמַר  
 צַפְרִין צַפְרִין דְּאִתָּון טָאסִין עַל  
 יַמָּא, חֲמִיתָון דּוּן דְּבַר יוֹחֲאִי תַמָּון,  
 אֲשֶׁתְּהִי כּוּרְתָא אָמַר, צַפְרִין צַפְרִין  
 זִילו וְאֲתִיבוּ לִי. פָּרְחוּ וְאֲזִילוּ, עָאלוּ  
 בְּיַמָּא וְאֲזִילוּ לְהוּן. עַד דְּנַפְק, הָא  
 אֲנֹן צַפְרִין אַתְיִין וּבְכּוּמָא דְחָדָא  
 מְנִייהוּ פְתָקָא חָדָא וְכַתִּיב בְּגוּוֹה  
 דְּהָא בַר יוֹחֲאִי נָפַק מִן מְעֵרְתָא  
 וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ. אֲזַל לְגַבִּיָּה  
 וְאֲשַׁכַּח לִיהּ מְשַׁנְיָא וְגוֹפִיָּה מְלִיאָ  
 חֲלוּדִין. בָּכָה (דף יא ע"ב) בְּהִידִיָּה  
 וְאָמַר וּוִי דְחֲמִיתִין בְּכֹן. אָמַר זְכָאָה  
 חוּלְקִי דְחֲמִית לִי בְּכֹן דְאֶלְמָלָא לָא  
 חֲמִיתָא לִי בְּכֹן לָא הוּינָא בְּכֹן.

(ח"א דף יא עמוד א)

שְׁתֵּי צַפְרִים שְׁהִיוּ בְּאוֹת וְטָסוֹת  
 עַל הַיָּם. הָרִים לָהֶם קוֹל וְאָמַר:  
 צַפְרִים צַפְרִים, שְׁאִתָּן טָסוֹת עַל  
 הַיָּם, הֲרֵאִיתֶם אֶת הַמָּקוֹם שֶׁשָּׁם  
 בַּר יוֹחָאִי? הִשְׁתַּתְּהָ מְעַט, אָמַר:  
 צַפְרִים צַפְרִים, לָכֵן וְהִשִּׁיבוּ אוֹתִי.  
 פָּרְחוּ וְהִלְכוּ. נִכְנְסוּ לַיָּם וְהִלְכוּ לְהֵן.  
 עַד שֶׁיִּצְאָ, הִנֵּה אוֹתָן צַפְרִים בְּאוֹת,  
 וּבְכִי אַחַת מֵהֶן פְּתָקָה אַחַת,  
 וְכַתּוּב בְּתוֹכָהּ שֶׁהִנֵּה בַר יוֹחָאִי יִצְאָ  
 מִן הַמְעָרָה וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. הִלְךְ  
 אֵלָיו, וּמִצָּא אוֹתוֹ מְשֻׁנָּה, וְגוֹפּוֹ  
 מְלֵא חֲלוּדִים. בָּכָה עִמּוֹ וְאָמַר: וַי  
 שְׁרֵאִיתִיךָ בְּכֹן. אָמַר: אֲשֶׁרִי חֲלָקִי  
 שְׁרֵאִיתִי אוֹתִי בְּכֹן. שְׁאֶלְמָלָא לָא  
 רֵאִיתִי אוֹתִי בְּכֹן, לָא הֵיִיתִי בְּכֹן.

יום א' וישב לסדר ויאמר צדקה ממנה תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו  
 לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא  
 הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן  
 גלותא".  
 הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח  
 קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש  
 פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נהרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה  
 דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרו החזון איש וצוקללה"ה  
 שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי  
 לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.  
 בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעיה"ק אלעד ת"ו  
 נ.ב. וזאת למודעי, כי אני מקורב מאד לאדוננו עט"ר האדמו"ר רבי דוד חי אבוחצירא, ורבות  
 פעמים דיברתי עימו בענין השיעור שאנחנו מוסרים לבעלי בתים ואברכים יראים בזה"ק, והתייעצתי  
 עימו בענין השיעור שאנחנו מוסרים לבעלי בתים ואברכים יראים בזה"ק והתייעצתי עמו עד היכן  
 מותר ללמוד, ואמר לי כמה פעמים, זה עושה רעש גדול בשמים וודאי מביא לקידוש ה' וקירוב הגאולה,  
 תמשיכו בזה.  
 נ.ב. עתה הגיע לי עוד 6 קרטונים של החבורות ששלח האדמו"ר, וכבר בבקר נתתי זאת לחסיד  
 ברסלב אחד שמחלק ספרים בצמתים, ובשני ימים חילק הכל בצומת רעננה צפון ואין ספק שזה גורם  
 מודעות גדולה ללימוד הזוה"ק.  
 יישר כחכם ומוקירכם, אי"ש ב"ר ציון בוגנים





# הַקְדָּמָה לְסִפּוּר עַל הָעִיר קְרָאקָא

מֵאַחַר וַיְמִי הַתְּשׁוּבָה דּוֹפְקִים בְּשַׁעַר, אָנוּ חֹפְצִים בְּזֹאת לְעוֹרֵר אֶת הַלְּבָבוֹת הַרְדּוּמִים, וּמְדַפְסִים כְּאִן מִחֲדָשׁ אֶת הַסִּפּוּר "בְּעִיר קְרָאקָא", שֶׁכֵּל הַקּוֹרָא אוֹתוֹ בְּיָדָיו נִדְהֵם, וְאִין שׁוּם סִפְק שְׁיִשְׁפִיעַ טוֹב עַל הַקּוֹרָא. מִהַסִּפּוּר הַזֶּה נִתֵּן לְרֹאוֹת בְּבִרוּר מֵהוּא הָעֵנֶשׁ הַחֲמוּר שֶׁל מֵאֲכִיל נְבָלוֹת וּטְרִפּוֹת, וְגַם רוֹאִים שֶׁבְּעֵקֶב זֶה מִתִּים יְהוּדִים בְּגִיל צָעִיר מְאֹד וּבְאֶפֶן פְּתֹאֲמִי (כְּפִי שְׁאֲנוּ שׁוֹמְעִים כְּאִן לְאַחַר־וְנָה וְאִינְנוּ יוֹדְעִים לְמָה, אֲנָשִׁים מִתִּים בְּגִיל צָעִיר מְאֹד וּמִשְׁאִירִים מְשֻׁפָּחוֹת שֶׁל יְתוּמִים זֹעֲקִים, "בֵּית הַחַיִּים" מְלֵא בְּיֻלְדִים צָעִירִים שֶׁנִּפְטְרוּ בְּדַמֵי יְמֵיהֶם, מְשֻׁמְעִים לְצַבּוֹר בְּמוֹדְעוֹת לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה וּלְהַגִּיד אֶת כָּל סִפְר הַתְּהִלִּים וְכִדּוּמָה, וְאִין יוֹדְעִים הֵיכֵן לְהִתְחִיל לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה, מְרַבִּים בְּתַפְלוֹת, זְעָקוֹת, תַּעֲנִיּוֹת, מְפָזְרִים מְמוֹן רַב לְצִדְקָה וְאִין עוֹנָה, יְדוּע הַמְּקָרָה הַנּוֹרָא שֶׁהִיָּה בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית שֶׁמֵתוּ בְּתוֹךְ זְמַן קָצֵר עֲשָׂרִים נְשִׁים תַּחַת גִּיל אַרְבָּעִים וְכָל מִכְתָּה אַחַת, וְהַשְׁאִירוּ מְשֻׁפָּחוֹת שֶׁל יְתוּמִים, כָּל אַחַת כְּעֶשְׂרֵה יְלָדִים, כ־300 יְתוּמִים זֹעֲקִים "אֲמָא, לְמָה עֲזַבְתָּנוּ", וְלֹא מְבִינִים עַל מֵה עָשָׂה ה' כְּכֹה, בְּפָרֵט שֶׁיְדוּע שְׁאִין בְּכָל הָעוֹלָם חִלּוּקַת צִדְקָה רַבָּה כָּל כֹּף כְּמוֹ בְּבִאֲרָא פֶּאֲרָק וּבְוִילִימְסִבּוּרָג, הָאֵם זֶה לֹא עוֹזֵר, כְּמוֹ כִּן בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה שׁוֹמְעִים עַל צָעִירִים וְיֻלְדִים שֶׁנִּפְטְרִים וְגַם שָׁם מְרַבִּים בְּתַפְלוֹת וְזְעָקוֹת וּמְחַלְקִים צִדְקָה לְעַנְיִים, יֵשׁ הַרְבֵּה מְפַעְלִים שֶׁל חֶסֶד, הָאֵם כָּל זֶה לֹא מְסַפִּיק, מֵה הַסְּבָה שְׁאִין עוֹנָה לְכָל הַפְּעֻלוֹת?.

עוֹד יוֹתֵר נִתֵּן לְרֹאוֹת מְכֹאֵן שְׁאֶפִילוּ רַב שֶׁהוּא כָּל כֹּף גְּדוֹל כְּמוֹ הַבַּעַל "מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת" זִ"ע, גַּם נִתֵּן הִיָּה לְרִמּוֹת אוֹתוֹ כָּל כֹּף הַרְבֵּה שָׁנִים,





ותחת נשיאותו בעירו נתנו לכל בני העיר לאכול נבלות וטרפות רח"ל באין מפריע, ולכן על כל יהודי בימים אלה להתבונן טוב במה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון במה והיכן אוהזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר, העתקנו קטע מהספר "ברית מטה משה" (הדפס בשנת תס"א), שמשם נתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר וישחטו במהירות מסוגת, זעק המחבר שזה ממש נבלות וטרפות, והוא כותב שהשוחטים מתעיפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמנינו שהמכשולות הכפלו חייב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כמו כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ רבי הלל מקאלאמייע זי"ע, שם רואים שמחטא זה של אכילת נבלות וטרפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקב"ה (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עתים לתורה כל יום). גם הדפסנו מהרב **של שאמלוי זי"ע** דברים מעניינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם **רבה של צאנז זי"ע** (שו"ת דברי חיים יורה דעה סימן ז'), **שעל ידי אכילת נבלות וטרפות ירדו קהלות רבות מדרך הישר** (לערוך שלשה וחצי מליון ירדו מהדרך), ושלל נרמה את עצמינו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדור הזה שחנף בארצות הברית, אלא אפילו בקרב אלו שחנכו במולדת הישנה באירופה רואים הבה נכר איך נראו אז לעמת מה שהם היום, ועל אף שכאן הלבישו שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגלחים, כל זה רק בחיצוניות, אף בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב **בפרי חדש**, וכפי שהרמ"א כותב שם (ביו"ד דעה סימן פ"א סעיף ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדבר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כן אומר הפרי חדש ז"ל, **ולפי שבזמננו אין נזהרים בעניינים אלו על כן רוב הבנים יוצאים לתרבות רעה ורבים עזי**





**פְּנִיִּם שֶׁבְּדוֹר וָאֵין יִרְאֵת שָׁמַיִם נוֹגַע בְּלִבָּבָם... וְאִף שֶׁהוֹכִיחוּ אוֹתָם אֵינָם מְקַבְּלִים מוֹסֵר... וּלְפִיכָף צָרִיף לִיזְהַר בָּזָה... (פְּרִי חֹדֶשׁ סִימָן כ"ו).**

ובדיוק אותו דבר כותב הגאון החיד"א זי"ע בספרו "מחזיק ברכה" על הרמ"א המזכר לעיל, כשרואים מלים כאלה של גאונים וצדיקים חובתינו להתבונן האם אצלנו אין מצב דומה, שומעים מדי יום ביומו ספורים על ילדים מבתים חרדים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרות לילדים שנולדו אצל הורים המתגוררים ביערות, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואלו אצלנו זה רק מעוט, תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד ידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חשף בעינים, אף לדאבון כלנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בספר "דגל מחנה אפרים" בפרשת עקב על הפסוק "ומלתם את ערלת לבבכם" בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספקות בתחית המתים, הוא טען שספקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספקות אפילו בי"ג עקרים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וזה לשונו: **בדורותנו אנו שאם בא מישהו וסכין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק וממחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמון הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה ממחה הוא, ואותו דבר ביינו חלב ודגים וכדומה דברים שיש עליהם חשש אסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמון הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אף כשמגיעים לענייני כספים כפאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקר היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם נתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא נותן לו כבר את הכסף הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדין רועד כל הזמן האם הוא יחזיר לו את הכסף. עד כאן דברי הבאר מים חיים.** (יש לעין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בעניין).





עֵתָהּ בְּכָל בַּקּוֹר בַּחֲנוּת הִיָּה צָרִיף לַעֲשׂוֹת אֶת אוֹתוֹ הַחֲשׁוֹבֹן, כְּשֶׁנִּכְנָסִים לַחֲנוּת לַקְּנוֹת מִשֶּׁהוּ, וְרוֹאִים עַל הַמוֹצָר חוֹתֶמֶת שֶׁל רַב שֶׁהוּא אֵינוֹ מִכִּירוֹ כָּלֵל, וְאֶפִּילוֹ אִם הוּא כָּבֵר פֶּעַם שֶׁמַּע עָלָיו הוּא עֲדִין אֵינוֹ יוֹדֵעַ אֵיזָה סוּג אָדָם הוּא, וְאִזּוּ בְּאֶמֶת הוּא הִיָּה צָרִיף לַחֲשֹׁב בְּלִבּוֹ הֵאֵם בְּאוֹתָהּ שִׁטָּה עֹנֶרֶת הוּא גַם הִיָּה מְאָמִין לוֹ בְּעֵנֵינִי כְּסָפִים, וְאוֹתוֹ דָּבַר בְּכָל הַקְּשׁוֹר לְקִיּוּטְרִינֵג וּמִסְעָדוֹת.

כֵּן צָרִיף כָּל יְהוּדֵי תְּמִיד לְהַעֲמִיד לְנֶגֶד עֵינָיו אֶת מֵה שֶׁהַחֲפֵץ חַיִּים כּוֹתֵב בְּסִפְרוֹ "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" שֶׁחִיל יְהוּדֵי שָׂאֵל אוֹתוֹ מֵה עָלָיו לְהַעֲדִיף, הוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת בְּמַחְלָקָה שֶׁהַמְּפָקֵד הוּא אָדָם טוֹב וְיִרְשָׁה לְשָׁחוּט וְלֶאֱכֹל כָּשֶׁר אֲף הוּא יֵאֲלָץ לְעֵבוֹד שֶׁם בְּשַׁבָּת, אוֹ שִׁיעֲדִיף מַחְלָקָה אַחֶרֶת שֶׁשֶׁם הוּא לֹא יוֹכֵל לְאָכּוֹל כָּשֶׁר אֲף לֹא יֵאֲלָץ לְעֵבוֹד בְּשַׁבָּת, וְהַחֲפֵץ חַיִּים הוֹרָה לוֹ לְלַכֵּת לְמַחְלָקָה שֶׁמַּחְלָלִים שַׁבָּת, וְהַטַּעַם, שֶׁאֲמַנָּם שַׁבָּת הוּא אֲסוּר סְקִילָה אֲף כִּשֶׁהוּא יָשׁוּב הַבֵּיתָה הוּא יוֹכֵל לְשָׁמּוֹר הַרְבֵּה שַׁבָּתוֹת, אֲף כִּשֶׁהוּא יֵאֲכֹל נְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת חֵס וְשָׁלוֹם "הַפְּגָם יִשְׂאֵר בְּנִשְׁמָתוֹ לְעוֹלָם", עַד כָּאֵן דְּבַרֵי הַחֲפֵץ חַיִּים.

כְּשֶׁמִּתְבּוֹנְנִים בְּדַבְרֵים אֵלוֹ שֶׁל הַחֲפֵץ חַיִּים זִי"ע, חִיָּב כָּל אָדָם לְעַרְף חֲשׁוֹבֹן נֶפֶשׁ עַד כִּמָּה חִיָּבִים לְהַזְהֵר מִלְּאָכֵל נְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת, כִּי זֶה נִשְׂאֵר עַד עוֹלָם, וְאֲף אֶחָד לֹא הִיָּה מִכְּנִיס אֶת עֲצָמוֹ לְסִפְקוֹת בְּעֵנֵין זֶה בְּגִשְׁמִיּוֹת וְכָל שֶׁכֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת. וְעַל כֵּן הָחִי יִתֵּן אֵל לִבּוֹ כָּל זְמַן שֶׁעוֹד נִתֵּן בִּימֵי הַתְּשׁוּבָה וְשִׁלָּא יִרְמוּ אֶת עֲצָמָם בְּתַרוּצִים שׁוֹנִים, וְשִׁכַּל אֶחָד יִדַּע שֶׁעַל כָּל כְּזֵית שֶׁל בֶּשֶׂר בְּהֵמָה שֶׁאוֹכְלִים פֹּה בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית מִשְׁחָקִים בְּסִפְקֵי נְבִלָה וּטְרֵפָה, וְאֵין כָּל חֲלוּק אֵיזָה חוֹתֶמֶת יֵשׁ לְבֶשֶׂר הַבְּהֵמָה. וּבְעוֹפּוֹת חִיָּבִים גַּם כֵּן לְדַעַת מִי הוּא הַשׁוֹחֵט, וְכִמָּה הוּא שׁוֹחֵט לְשָׁעָה מִבְּלֵי שֶׁהוּא נָח, וְהֵאֵם לֹא מְדַבֵּר בְּשִׁחִיטַת מְכוֹנָה, וּבִשְׁוִים אֲפֹן לֹא לְסַמֵּךְ עַל הַשֵּׁם שִׁישׁ עַל הַחוֹתֶמֶת, וּבְזָכוֹת הַתְּשׁוּבָה כָּלֵנוּ נִזְכָּה לִישׁוּעָה וְנִתְבַּרַר בְּכַרְפַּת כְּתִיבָה וְחֲתִימָה טוֹבָה בְּכָלֵל כָּל יִשְׂרָאֵל אֲמֵן.







# בְּעִיר קְרֵאקָא

## סְפֹר בְּהַמְשִׁכִּים

### מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי הַשׁוּבָה בְּעִיר

#### קְרֵאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמֻקּוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרֵאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זָעַזַּע אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוּפָּה.

סְפֹר מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשְׁרוֹת כְּמוּבָא בַּזְהָר הַקָּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהִגְאֵלָה מִתְּעַפְּכַת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמְּאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת.

### בַּעַל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת

הִגְאוּן ר' נָתָן נֻטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשַׁנַּת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נִכְדוֹ שֶׁל ר' נָתָן נֻטַע שְׁפִירָא הַקּוֹדֵם, שְׁכֵהוּ בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחֵבֵר פְּרוּשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אִמְרֵי שְׁפָר".

בְּשַׁנַּת שִׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרֵאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הִרְבִּים נִמְנָה גַם הִגְאוּן ר' שְׁבִתִּי כִּהְיוּ (ה'ש"ה). בְּנוֹסֶף לַגְּאוּנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹר גְּאוּן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קָדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַר"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אַנְשֵׁי שֵׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִי"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמֻקּוֹת", אֲשֶׁר בּוֹ הוּא





מִפְרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק "וְאֶת־חַנּוּן" בְּמֵאֵתִים חֲמֵשִׁים וּשְׁתַּיִם פָּנִים. גַּם פְּרוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה נוֹשֵׂא אֶת הַשֵּׁם "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת".  
 נִתְבַּקֵּשׁ לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה יוֹם ד' אָב שְׁנַת שצ"ג, בְּהִיּוֹתוֹ רַק בֶּן אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים. עַל הַמַּצָּבָה שְׁלוֹ חֲרוֹת בֵּין הַשָּׂאָר: "הוּא שְׂאוּמְרִים עָלָיו שִׁדְבַר אֹתוֹ אֵלָיו פָּנִים אֶל פָּנִים", זי"ע.

### יְסוּרֵי יְתוּמִים

בְּשֵׁנַת ש"א לְאֶלֶף הַשָּׁשִׁי נִפְטַר בְּקִרְאָקָא קֶצֶב אֶחָד וְהַשָּׂאִיר אַחֲרָיו יְתוּם קָטָן כְּבֶן אַרְבַּע. עַל יְתוּם זֶה נִכְמְרוּ רַחֲמָיו שֶׁל אֶחָד מִדּוֹדָיו, קֶצֶב גַּם הוּא, וְהִכְנִיס אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ. הַדּוֹד הָזֶה הָיָה אָדָם קָשָׁה מְאֹד, בּוֹר וְגַם רוּחַ, וְנוֹסֵף לְכֹךָ גַּם גִּדְל בְּבֵיתוֹ עוֹד יְתוּם שְׁנִי. הַמֶּלֶךְ "גִּדְל" בָּאָה רַק לְתַפְאֲרַת הַמְלִיצָה. לְמַעֲשֵׂה הַעֲמִים עַל כְּתִפֵּי הַיְתוּמִים הֶרְפִּים אֶת הָעֲבוֹדוֹת הַקְּשׁוֹת בְּיוֹתֵר, וְיַחַד עִם זֹאת לֹא נָתַן לָהֶם מִסְפִּיק לָחֵם לְאָכֹל וְלֹא בָּגַד לְלַבֵּשׁ וְלֹא נַעֲלִים לְרַגְלֵיהֶם.

הַשֵּׁכֶם בְּבִקְרָא, בְּעוֹד בַּחוּץ שׁוֹרְרַת אֶפְלָה, נֶאֱלָצוּ הַיְתוּמִים לְהִנָּתֵק מִהַשְּׁנָה הַמְּתוּקָה, לְקוּם מִהַמְּטָה וְלִלְכֵת לְאַטְלִיז, שֶׁם הֵטְלוּ עֲלֵיהֶם עֲבוֹדוֹת שְׁחֹרוֹת.  
 בַּחֲרָף הָיָה הַכְּפוּר "חֹתֶנֶךָ" בְּאַצְבָּעוֹתֵיהֶם כְּמוֹ בְּסַפִּינִים, בְּעֵת שֶׁהֵם נִקְוּ אֶת הַכְּלִים בְּמִים קָרִים כְּקָרַח. אֵלּוּ הָיוּ יְשָׁנִים יוֹתֵר וּמְקַבְּלִים יוֹתֵר מִזּוֹן, לֹא הָיָה הַקּוֹר גּוֹרֵם לָהֶם סָבֵל כֹּה קָשָׁה, אֲךָ הֵם אֵף פְּעַם לֹא יִשְׁנּוּ שְׁנָה מִסְפִּיקָה וְאֵף פְּעַם לֹא אָכְלוּ לְשַׂבַּע. תְּמִיד הָיוּ סוֹבְלִים מְקוֹר וְחוֹרִים מִחֲמַת חֶסֶר שְׁנָה וְחִרְפַת רָעַב.

הַדּוֹדָה לֹא הֵיָתָה יוֹתֵר טוֹבָה מִהַדּוֹד. "קִדְחַת" נִתְּנָה לָהֶם לְאָכֹל... וְכֹאשֶׁר אֶחָד מִהַיְתוּמִים הָיָה נוֹפֵל אֵין אוֹנִים מִרָעַב וּמְקוֹר, הָיוּ "מַחֲזִירִים אוֹתוֹ לְתַחִיָּה" עַל יְדֵי מַכּוֹת וּמַהֲלָמוֹת וּמִזְהִירִים אוֹתוֹ לְעַבֵּד בְּמִרְץ וְלֹא לְהַתְעַצֵּל.

### רָעַב בֵּין עֵינֵיהֶם

הַיְתוּמִים גִּדְלוּ לֹא תוֹרָה וְלֹא לְמַדּוֹ אוֹתָם שׁוּם דְּבָר. הֵם הָיוּ רְחוּקִים מְכֹל זִיק שֶׁל יְהוּדוֹת: לֹא יָדְעוּ מַהִי תְּפִלָּה וּמַה זֶה מְנַהֵג יְהוּדִי, וְאֵף לֹא לְקִרוֹת אֶת הָאֶלֶף בֵּית. כְּשֶׁהֵם הִגִּיעוּ לְתַקּוּפַת הַהִתְבַּגְּרוּת, הֵם הִתְחִילוּ לְהִבִּין עַד כְּמָה עֲלוּבִים חִיֵּיהֶם וּמַה קָשָׁה גּוֹרְלָם. הִרְגִּישׁוּ אֶת עֲצָמָם מְשֻׁפָּלִים וּנְחוּתִים, מְזוּנְחִים וּבוֹדְדִים לֹא אֶחָ וְרַע שְׁפִירְבוּ אֶת רִיבָם. תְּנַאֲי חִיֵּיהֶם הִמְרִים הִפְכוּ אוֹתָם לְמִין אַרְחִי-פְּרָחִי מְסוֹרְבָלִים וּמְגֻשְׁמָמִים. הַרָעַב הַצִּיץ תְּמִיד מִבֵּין





עֲנִיָּהֶם כְּמוֹ מַעֲיָנֵי זָאֲבִים בַּיַּעַר. כָּלֶם הַתְּרַחֲקוּ מֵהֶם כִּי הֵם נִרְאוּ כְּמוֹ יִלְדֵי גִוְנָגָל: מְלַכְלָכִים וּמְגַדְלֵי פָּרָא, יַחֲפִים, קְרוּעִים וּבְלוּאִים.

בְּאוֹתָם הַיָּמִים הָיוּ הַרְשָׁיוֹת בְּקִרְאָקָא גּוֹבוֹת מִס כְּבֵד מִבֶּשֶׁר כָּשֵׁר, כֶּן שְׁמַחִירוֹ הָיָה גְבוּהָ מְאֹד, וְרַק אֲנָשִׁים אֲמִידִים הָיוּ יְכוּלִים לְהַרְשׁוֹת לְעַצְמָם אֶת הַתַּעֲנוּג לְאָכֵל בֶּשֶׁר בַּיָּמוֹת הַחַל. אֲנָשִׁים בַּעֲלֵי הַכְּנָסוֹת נִמְוֹכוֹת הָיוּ טוֹעֲמִים בֶּשֶׁר רַק בְּשַׁבָּת. כִּיּוֹן שְׂמֵרְבִית הַלְקוּחוֹת בְּאֵטְלִיז הָיוּ מֵהַשְּׂכָבוֹת הַגְּבוּהוֹת, בַּוַּעֲלֵי הַמָּמוֹן, הָיוּ שׁוֹלְחִים לָהֶם אֶת מְנוֹת הַבֶּשֶׁר הַבֵּיתָה. מְלֹאכָה זוֹ הִטְלָה, כְּמוֹבֵן, גַּם הִיא עַל כְּתָפֵי הַיְתוּמִים. הִיָּתָה לָהֶם אִפּוּא עֲבוּדָה כְּפוּלָה: הַשֶּׁפֶס בַּבֶּקֶר הָיוּ עוֹבְדִים עֲבוּדַת פֶּרֶךְ כְּמֵה שְׁעוֹת בְּאֵטְלִיז עֲצָמוֹ, וּלְאַחַר מִכֵּן הִחֵל מְשַׁעָה שְׂמוּנָה-תַשְׁעַע בַּבֶּקֶר הָיוּ יוֹצְאִים לַחֲלֻקַת הַבֶּשֶׁר בְּבִתֵי הַנְּגִידִים.

בְּסִימָם אֶת עֲבוּדוֹת-הַפְּנִים שֶׁל הָאֵטְלִיז: לְהַפְשִׁיט אֶת הָעוֹרוֹת, לְגָרֵם, לַחֲתוֹךְ וּלְבַקֵּר, לְנִקּוֹת וּלְשִׁטְף, הָיוּ מַעֲמִיסִים עַל כְּתָפֵיהֶם הַרְכוֹת סָלִים עִם עֲשָׂרוֹת קִילוֹגְרָמִים שֶׁל בֶּשֶׁר וּמְרִיצִים אוֹתָם לְמַרְחָקִים שֶׁל פְּרֻסָאוֹת עַל פְּנֵי כָּל הָעִיר. אִם הָעִיזוּ לְבַקֵּשׁ שְׂתִינְנוּ לָהֶם קֹדֶם לְאָכֵל, הָיוּ הַדוּד וְהַדוּדָה מְפֹלִיאִים אֶת מִכּוֹתֵיהֶם בְּגִלְל "חֲצָפָה שְׂכָזוּ!" וּמְכַרְיָחִים אוֹתָם לְצֵאת





”כַּאֲשֶׁר תָּבִיאוּ אֶת הַכֶּסֶף מִחֻלְקַת הַבָּשָׂר, וְנִלְעִיט לָכֶם אֶת הַפָּרֶס בְּאֶכְל...  
קִבְעָה הַדּוּדָה.

לא היתה להם אפוא שום בְּרָחָה, והם נֶאֱלָצוּ לַצִּית.  
בְּלִילָה, עַל מִשְׁכְּבֵי הַקֶּשׁ הַצּוֹנְנִים הָיוּ בּוֹכִים עַל מַר גּוֹרְלָם, וּמִרְטִיבִים אֶת  
הַקֶּשׁ בְּדַמְעוֹתֵיהֶם, דְּמָעוֹת שֶׁל יְתוּמִים חֲסֵרֵי יָשׁוּעַ, אֲךָ לְבַכְּיָם לֹא הָיְתָה אֲזוֹן  
קִשְׁבָּת. (המשך יבוא בעז"ה)



**אַלְפֵי אַלְפִים בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה עַל יְדֵי הַצַּדִּיק מְזַכֶּה הַרְבִּים הַגָּדוֹל**  
**רַבִּי אֲמִנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א, כִּיצַד???**  
כַּח הַחֲזָרָה בְּתְּשׁוּבָה שֶׁל הַרְבֵּי אֲמִנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א עַל יְדֵי הַסֵּפֶר  
הַנִּפְלָא מְשֻׁנֵי הַבְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא שֶׁהֶאֱכִילוּ עֲשׂוֹת  
בְּשָׁנִים נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת חֵלֶב וְדָם רַח"ל, בְּזִמְנֵי הַמְּגִלָּה עֲמֻקּוֹת זִי"ע  
ב"ה, מוֹצְאֵי שְׁבֵת קוֹדֵשׁ לְסֹדֵר "יְדַבֵּר נָא עִבְדְּךָ דְּבַר בְּאַזְנֵי אֲדֹנָי", טַבַּת  
תשע"א

לְכַבּוֹד הַרְהַגְהַ"צ הָאֲדָמוֹר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א.  
בְּרֵאשִׁית דְּבָרַי אֲנִי רוֹצֵה לְהַבְיֵעַ לָךְ תּוֹדָה גְּדוֹלָה מְאֹד עַל שְׁנַתְּתָם לִי  
סִפָּרִים עַל הַיָּהֵר הַקְּדוֹשׁ וְהַתִּיקוּנֵי זֶהָר וְהַסֵּט זֶהָר הַיּוֹמֵי 6 כְּרָכִים בְּחֻנָּם,  
וְאֲנִי לוֹמֵד ב"ה בְּזֶה כְּמוֹ שֶׁרָאִיתִי שֶׁהִבְאֵת מִרְבֵּנוּ רַבִּי נַחְמָן מִבְּרֶסֶלַב זִי"ע"א  
שְׂאוּמֵר שֶׁצָּרִיךְ לְגַמּוֹר כָּל הַיָּהֵר כָּל שָׁנָה, וְהַלּוֹאֵי שְׂאֵזְכָּה לְגַמּוֹר כָּל שָׁנָה  
אֶת הַיָּהֵר הַקְּדוֹשׁ.

שְׁמַעְתִּי שְׂאֵתֶם הַדְּפֻסְתֶּם הַסֵּפֶר מִמַּעֲשֵׂה בְּעַל הַתְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא,  
לְפָנַי הַרְבֵּה שָׁנִים, וְהַדְרָשָׁה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁשְׁמַעְתִּי מֵהַצַּדִּיק הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ  
מְזַכֶּה הַרְבִּים מֵהַגְּדוֹלִים בְּעוֹלָם ה"ה רַבֵּנוּ אֲמִנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א, שְׂאֵמֵר  
שֶׁהַסֵּפֶר שֶׁל הַסִּפּוּר שֶׁל הַמְּגִלָּה עֲמֻקּוֹת בְּעִיר קְרֵאקָא אִיךְ שֶׁשְׁנֵי יְתוּמִים  
מְכָרוּ נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת עֲשׂוֹת שָׁנִים..... הַצַּדִּיק הַזֶּה רַבִּי אֲמִנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א  
כְּשֶׁקָּרָא אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה שֶׁל שְׁנֵי הַבְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּזִמְנֵי שֶׁל ה"מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת"  
זִי"ע"א הַסִּפּוּר הַזֶּה "קִירֵב אוֹתוֹ לַיהוּדוֹת"!!!







ועָשׂוּ אִין הַסֵּפֶר תַּחַת יָדַי, עַל כֵּן אֲנִי מִבְּקֹשׁ אִם יֵשׁ לְכַבּוֹדוֹ עֲתֶק מִזֶּה הֵייתִי רוֹצֵה לְקַנּוֹת אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה בְּכֶסֶף מְלֵא, וְאֲנִי הֵייתִי מַצִּיעַ עֲצָה מְאֹד טוֹבָה, כִּי אֲנִי חוֹשֵׁב, וְזֶה בּוֹדָאִי אֲמַת, שְׁהֵיתוּמִים הָאֵלוֹ הֵיוּ בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה גְּדוּלִים מְאֹד, וּמִמִּילָא נִשְׁאָר הַכּוֹחַ שְׁלָהֶם שְׁאַנְחָנוּ גַם כֵּן יְכוּלִים לִהְיוֹת חוֹזְרֵי בְּתְּשׁוּבָה, וְלִהְתְּקַרֵּב וְלִהְתְּחַזֵּק בְּאַמַּת לְהַקְבֵּ"ה, וּכְפִי שְׁשִׁמְעֵתִי בְּעֲצָמֵי מִהַצְדִּיק רַבִּי אֲמָנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א שֶׁהוּא הַתְּקַרֵּב לִיְהוּדוֹת וְחוֹזֵר בְּתְּשׁוּבָה עַל יְדֵי הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְלֹא רַק שֶׁהוּא חוֹזֵר בְּתְּשׁוּבָה אֲלָא הַחֲזִיר בְּתְּשׁוּבָה וְקִירֵב נְשִׁמוֹת נְדָחוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל בְּלִי גְבוּל, מִזֶּה אֲנַחְנוּ רוֹאִים שֶׁהַסֵּפֶר הַזֶּה יֵשׁ לוֹ כּוֹחַ עֲצוּם מְאֹד שְׁאִי אֶפְשֶׁר לְכַתֵּב אֶת הַכּוֹחַ הַזֶּה. אֲזַ הֵייתִי מַצִּיעַ שְׁכַבּוֹדוֹ שְׁלִיט"א, כְּמוֹ שֶׁהוּא מְדַפֵּס אֲלֵפֵי אֲלֵפִים סְפָרִים עַל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ "אוֹר הַזֶּהר" "גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזֶּהר" וְ"עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה", שֶׁיְדַפֵּס הַסֵּפֶר הַזֶּה הַסְּפּוֹר בְּעִיר קְרֵאקָא אִיֶּה שְׁהֵיתוּמִים עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְזֶה בּוֹדָאִי יַעֲזֹר לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּחְזְרוּ בְּתְּשׁוּבָה [כְּמוֹ שְׁזָכִיתִי אֲנִי לִהְיוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה כְּבָר לְפָנַי 20 שָׁנָה].



## בעיר קראקא

במשך שנים רבות פיטמו את המטבח היהודי בבשר טריפה, סיפור מזעזע שאירע בזמן כהונתו של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא זצוקללה"ה, בעל מחבר ספר "מגלה עמוקות".

❧❧❧

י"ל ע"י  
חברת מזכי הרבים העולמי  
ברוקלין נ.י. ה'תשמ"ו





נִתְאָר לְכָבוֹדוֹ, אִם הַסֵּפֶר הַזֶּה עָשָׂה צְדִיק כְּזֶה גְדוֹל כְּמוֹ רַבֵּי אֲמֵנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א, שֶׁהִכּוּחַ שְׁלוֹ עֲצוֹם מְאֹד, זֹאת אוֹמְרֵת שֶׁמֵּהִסְפֵּר הַזֶּה יִכּוֹל לֵהִיּוֹת עוֹד אֲלֵפִים כְּאֵלוֹ כְּמוֹ הָרַב אֲמֵנוֹן יִצְחָק שְׁלִיט"א, וְכָל עִם יִשְׂרָאֵל יַחְזְרוּ תַכְּף בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה - וַיִּמַּד נִגְאָל בְּרַחֲמִים.

וְאַבְרָהָם אֶת רַבְּנוֹ הָאֲדָמוֹר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א שֶׁהֵשִׁיב יְתֵרוֹ לֹא רְפוּאָה שְׁלֵמָה וְאַרְיֵכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים בְּבְרִיאֹת אֵיתְנָהּ וְנִהוּרָא מְעֻלָּא שְׁיִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ לַעֲבוּדַת הַשֵּׁם לְשֵׁם שְׁמַיִם אֲמֵתִי, וְלִקְרַב אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל לְהַקְבֵּ"ה. וְנִזְכֶּה כָּל עַם יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקְנוֹ וּבְנֵן בֵּית מִקְדָּשֵׁינוּ, וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשִׂמְחָה זוֹ, ב"ב"א.

**ראובן בלאק**



## גלגולו של הספר "בעיר קראקא"

הַלִּילָה עֲטַף אֶת הַיְקוּם, כָּל דְּיָרֵי הַבַּיִת נָמִים אֶת שְׁנֵתָם, אַךְ הַרְבֵּי רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ מְנַחִים הָיוּ בְּסֻגֵּית "וְעַד הַפְּשׁוּרוֹת", תּוֹרֵם הוּא לְכַף כֶּ-14-12 שְׁעוֹת מִיּוֹמוֹ, זֹאת מְלַבֵּד הָעֵבֶדָה שֶׁהָיָה קָם בְּאַרְבַּע לְפָנוֹת בּוֹקֵר לְלַמֵּד, כָּל רִגְעַ יִקָּר בְּעֵינָיו וּמִנְצֵל עַד תָּם.

כָּל חַיֵּיו שָׂאף הַרְבֵּי לְזַכּוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְעָסוּק עַד מְאֹד בְּתַקּוֹן הַכָּלָל בְּהַפְצַת סֵפָרִים וּבְתַקּוֹן עֵינָיִם שׁוֹנִים הַנְּחוּצִים וְעוֹמְדִים עַל הַפֶּרֶק.

בְּאוֹתוֹ לִילָה בְּשֵׁנַת תַּש"ל דְּבַחְצוֹת הוֹפִיעָה לְפִתְעַ הַרְבֵּנִית בְּפִתַח הַחֹדֶר וְהוֹשִׁיטָה לוֹ עֵלוֹן וְבוֹ סִפּוֹר בְּאִיִּדִישׁ בְּעוֹדָה מְצִינַת שֶׁהַסִּפּוֹר נוֹרָא נוֹרָאוֹת! (בְּהַסְכַּמַת הַבַּד"ץ הָעֵדָה הַחֲרָדִית)

בְּשׁוֹנָה מֵהַרְגָלוֹ הַסִּכְּמִים לְהַקְדִּישׁ מִזְמָנוֹ לְקֵרָא, בְּהַבִּינּוֹ אֶת חֲשִׁיבוֹת הָעֵינָן, בְּעֵלוֹן הָיָה מְסַפֵּר סִפּוּרוֹ שֶׁל בְּעַל מַגְלַה עֲמֻקּוֹת (כְּיָדוּעַ זְכָה לְגֵלוֹי אֱלֵיהֶוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב) עַל חֹמֶר אֲכִילַת נְבִלוֹת וּטְרַפּוֹת.

אַחַר קְרִיאַת הַסִּפּוֹר לֹא עָצַם הַרְבֵּי אֶת עֵינָיו כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה, הַסִּפּוֹר נִגַּע לְלִבּוֹ וּבְהַפְצִיעַ הַשְּׁחַר גָּמַר אוֹמֵר לְפָרְסֵם וְלִהְיוּצִיא לְאוֹר אֶת הַסִּפּוֹר הַנוֹרָא וּמֵאַלְף בִּינָה.

בְּאוֹתוֹ הֵעֵת נִפְגַּשׁ עִם יְדִידוֹ רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה וְסִפֵּר לוֹ דְּבָרִים כְּהוֹיָתָם עַל הַמְכָשׁוֹל הַגְּדוֹל הַמְצוּי בְּקִרְבַּ הַשׁוֹחֲטִים, וּמִכָּף נִגְרַם בְּאֵין שִׁמְתַת לֵב







רחמנא לשׂיזבן הָעוון הַחמור שֶׁל אֲכִילת נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת. ראש הַיְשִׁיבָה בְּקֶשׁ הַסְּבָרִים וְהוֹכָחוֹת וְהַרְבֵּי לְמַד עִמוּ בְּדִיּוֹנוֹת מְרֻבָּה וּבְבִירוֹת "הַלְכוֹת שְׁחִיטָה וּבְדִיקוֹת סְפִינָיִם" וְאָכַן נוֹדַע הַדְּבָר וְנוֹכַח רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה לְרֹאוֹת אֶת הַמְּצִיאוֹת הַנּוֹרָאָה שֶׁהֻצְבּוּר נְכָשֶׁל בְּאֲכִילת נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת.

בְּשֶׁלֶב זֶה אָמַר לוֹ הַרְבֵּי שֶׁהוּא חָפֵץ מְאֹד לְהוֹצִיא לְאוֹר אֶת הַסֵּפֶר "בְּעִיר קְרֵאקָא" לְזִכּוֹת הַרְבֵּים וּלְעוֹרֵר הָעָם לְתִשׁוּבָה שְׁיַחֲדְרוּ הַדְּבָרִים הַנּוֹרָאִים שֶׁל אֲכִילת מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת בְּקֶרֶב לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל אֲךָ נִתְקַל הוּא בְּאֲבִי נֶגַף מִצַּד הַמִּתְנַגְּדִים הַקּוֹצְבִים וְהַשׁוֹחֲטִים הַנְּלַחֲמִים בְּתִקְוָה עַל עֲמֻדָתָם וְאִינָם מוֹכְנִים לְשִׁמוּעַ עַל שְׁנוּיִים כִּי שְׂאֵם יָפִיץ הַסֵּפֶר עַל כְּתוּבָתוֹ, יִגִּיעַ הַדְּבָר עַד כְּדֵי סִפְנָה בְּנִפְשׁוֹ, רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה הַסְּפִים תִּקְוָה לְתַת אֶת כְּתַבַּת הַיְשִׁיבָה לְהַפְצַת הַסֵּפֶר הַגַּם כִּי יָדַע שֶׁהַעֲנִין כְּרוּךְ בְּפִקּוּחַ נֶפֶשׁ וְאָמַר הַנְּנוּ מוֹכֵן וּמִזְמוֹן לְסִיעַ לְעֲנִין הַנִּשְׁגָּב בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, וּבְסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא נְדַפְס הַסֵּפֶר בִּ-5000 עוֹתָקִים!

אֲחֵר זְמַן מַה, בְּיוֹם בְּהִיר אֶחָד מְקַבֵּל רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה מְכַתֵּב בְּאֲנָגְלִית, בּוֹ מוֹדִיעִים לוֹ בְּלִשׁוֹן חֲרִיפָה עַד מְאֹד כִּי סוֹפוֹ קָרַב, וְהַקְּצָב הָרֵאשִׁי בְּדַרְוֹ לַיְשִׁיבָה. הַקְּצָב הוֹפִיעַ וְהַחֵל לְהַרִים קוֹלוֹ: "מִדּוּעַ הַפְּצַת אֶת הַסֵּפֶר?" רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה עָנָה בְּסִבְלָנוֹת וּלְאַחֵר דִּין וּדְבָרִים בְּאִפְן חֲרִיף בְּיוֹתֵר, הַקְּצָב אִינוֹ נוֹתֵן מְנוּחַ בְּטַעֲנוֹתָיו הֵרִי הַפְּתַכְתָּהּ הִיא שְׁלֵךְ!!! "לֵךְ וְתַתּוֹר בְּכָל הַבְּנִין וְנִרְאָה אִם תִּמְצָא סֵפֶר אֶחָד" עָנָה לוֹ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה. הֵלֵךְ הַקְּצָב וְלֹא דִלַּג עַל שׁוּם חֶדֶר, וְאִף הִגִּיעַ לְמִרְתֵּף שְׂרוּף, הוּא יָצָא מִשָּׁם לְלֹא יִזְכֵּר שֶׁל סֵפֶר, וְזֹאת רַק דְּגִמָּא אַחַת מִנֵּי אֶלֶף לְמַאֲבָקִים הָאִין סוֹפִיִים הַנְּצָבִים בְּכָל צַעַד בְּפָנֵי הָעוֹסְקִים בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְמַעַן זְכוּי הַרְבֵּים.

### הַדְּפֻסַת הַסֵּפָרִים

מְכוֹנוֹת מְשִׁכְלָלוֹת פּוֹלִטוֹת דְּפִים בְּכַמִּיּוֹת אֲדִירוֹת שׁוֹרוֹת צְפוּפוֹת וּבִהִירוֹת מוֹדְפָסוֹת בְּאֶלְפֵי עוֹתָקִים בְּבֵית הַדְּפּוּס, וּלְכָל הַסֵּפָרִים הַלְלוּ זְכוּיָקִים לְהוֹן רַב, וּמִהִיכֵן יִקַּח הַרְבֵּי אֶת הַכֶּסֶף?! הַמְּטָרָה נְהִירָה וְזְכוּי הַרְבֵּים מְכַרִיעַ אֶת הַכֶּסֶף, מְנַסֶּה הַרְבֵּי לְצַמְצֵם מֵהוֹצָאוֹת הַבֵּית בְּשִׁבִיל לְאָגֵר דְּפִים לְמַעַן הַתְּכַלִּית הַנְּעֵלִית, עֲלוֹת מוֹצְרֵי הַחֶלֶב בְּזְמַן הַהִיא הִיְתָה גְבוּהָה בְּמִיחָד, מִמִּילָא הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן גָּמַר הַרְבֵּי בְּלָבוֹ בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְהוֹרִיד מוֹצְרֵי הַחֶלֶב מֵאַרוּחַת הַיְלָדִים בְּמִשְׁוֶה שְׁנַתִּים, וּמְכַסֵּף זֶה לְהַדְּפִיס הַסֵּפָרִים,





וְכָךְ הָיָה פְּרוּטָה לְפְרוּטָה מְצֻטְרֶפֶת לְחֻשְׁבוֹן עַד הַגָּעַת הַרְגַע הַמִּיחָל שֶׁל הוֹצָאת הַסֵּפֶר לְאוֹר הָעוֹלָם וְהַפְצָתוֹ בִּ5000 עוֹתָקִים, הַסֵּפֶר פָּעַל גְּדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת וְהַעִיר גַּעֲשָׂה וְרַעֲשָׂה.

לְאַחַר כַּמָּה שָׁנִים נִתְגַּלְהָה עַד כַּמָּה "רַגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמֹר" וְנוֹכְחוּ לְדַעַת שְׁגָם הַמוֹצְרֵי חֶלֶב הֵם בְּחֻזְקַת טְרַף, מִפְּנֵי נְקִיבַת הַכְּרָסִים כִּידוּעַ, (עֵין יוֹרָה דְּעָה חֶלֶק א') וְהַרְבֵּי שֶׁהָיָה חֶפְצוֹ עַז לְהַפִּיץ הַסֵּפֶר שֶׁל הַ"מַּגְלָה עֲמֻקוֹת", מִנֵּעַ מִבְּנֵי אֲכִילַת טְרַפּוֹת, וּבְרוּף ה' גְּדָלוֹ כְּשִׁתִּילֵי זֵתִים לְתַפְאֶרֶת.

הַסֵּפֶר הַצְּלִיחַ בְּרוּף ה' עַד מְאֹד, וְהוֹפֵץ בְּכַמָּה שְׁפוֹת, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּאַנְגְּלִית וּבִסְפְּרִדִית, וְכֵן נִדְפַס בְּכַמָּה עֵתוֹנִים (הַמְחַנֶּה הַחֲרָדִי, דַּעַר בְּלֶאֱט, אֲלַגְעֵמִינֵעַר דְּשׁוֹרנֶאֱל, וְעוֹד).



## הַחֶפֶץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִ"ע

**במכתבי מן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)**





## הסיפור ממבט אחר

### כמה היבטים של המעשה הנורא

#### ההבדל בין מאנסי לקראקא

1. לקראקא ה' רב אחד - במאנסי ישנם מאות רבנים.
2. בקראקא היו שני קצבים - במאנסי מאות קצבים.
3. בקראקא האכילות טריפה בשוגג - במאנסי במזיד.
4. בקראקא האכילו עמי הארצות טריפות, כיום רח"ל גם הנקראים ת"ח מצויים במכשלה זו.
5. בקראקא זה קרה מתחת לאפו של הרב, - במאנסי הוא בהכשר ובהסכמתם של חלק מהרע-בנים.
6. קראקא היתה רק עיר אחת - במאנסי ישנן מאות קהילות חרדיות, שהוא חלק גדול מכלל ישראל.
7. בקראקא הקצבים חזרו בתשובה בהתעוררות הראשונה - במאנסי לאחר עשרות שנים של זעקה מרה על ידי רבנים גדולי ישראל, ואנשי המחנו"ט (ראשי-תיבות: מאכילי חלב נבילות וטריפות) עדיין מפטמים את ישראל במאכלות אסורות.
8. בקראקא הקצבים חששו מאימת יום הדין הגדול והנורא - במאנסי למאכילי הטריפות אין כל פחד.
9. בקראקא הרבנים קרעו לבנם ובכו על חורבן בית המקדש - במאנסי לוקחים חלק גדול של הרבנים קרוב למליון דולר דמי הכשר, בכדי להתגונן נגד הרבנים המעוררים, להשתיק את הערעור, ולטשטש את המוחות היהודים התמימים ולא להרשות חלילה ליהודים שיפסיקו לאכול בשר טריפה.
10. בקראקא היה רק באותה העיר, ואילו כאן נשלח רח"ל לכל העולם.
11. בקראקא בסך הכל במשך 40 שנה מכרו כל כך הרבה נבילות וטריפות, ובניו יורק מוכרים ביום אחד כמות כזו כפי שמכרו שם במשך כל השנים, כי בקראקא לא ה' אקספורט ביזנעס, אבל בניו יורק מפיצים אלפי טונות של בשר כל יום לכל האטליזים בכל ארצות הברית ולכל המסעות שם, לבתי המלון, למסעדות, לקעיטערערס, לבתי החולים, למטוסים אלפי טונות בשר בתוך חודש (ובפרט סאלאמיס, פרענקפורטער, נקניקיות שהם מטובלים בחלב, לשונות וכבדים ועוד).

## 18 נקודות מהסיפור

### תוכן הסיפור:

מה שקצבים מסוגלים לעשות.

1. גדולי ישראל נופלים במלכודת.
2. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת ונבילות וטריפות.
3. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נדכא ונצרך.
4. לקצבים מקום מכובד בכל עניני הקהילה ועומדים במרכז.
5. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
6. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
7. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו בדמי ימיהם.
8. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
9. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.
10. העיר כולה על גלגלים.
11. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
12. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
13. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאשפתות.
14. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
15. תלמידי חכמים - רבנים - דיינים - גאונים וצדיקים - ראשי ישיבות כלי קודש - סופרים - שוחטים מלמדים - בני ישיבות - חסידים ואנשי מעשה - תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
16. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
17. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.



## לְמַבְט מִן הַצַּד אַחַר קְרֵאקָא

**הַעֲרָה:** זֶה לֹא דוֹקָא בְּמוֹנְסֵי - זֶה בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ. אָנוּ כּוֹתְבִים "מוֹנְסֵי", כִּי שָׁם נִתְפָּרְסָם בְּיוֹתֵר. כִּי בְּעִיר מוֹנְסֵי יִשְׁנָם הַרְבֵּה יְרֵאִים וְשְׁלָמִים וְהֵיטָה הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה בְּצוּמוֹת וְזַעֲקָה אֶל ה' לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלֹא יָדְעוּ מַה לַעֲשׂוֹת כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה לָהֶם הַמְכָשׁוֹל הַגְּדוֹל הַזֶּה. וְהֵיטָה תַלְמִיד אֶחָד מֵהַחֲפִץ חַיִּים שֶׁסִּפֵּר שְׂמָאז בּוֹאוֹ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית וְשָׁמַע מַה שֶּׁהוֹלֵךְ בַּפְּשָׁרוֹת, לֹא טַעַם טַעַם בְּשׂוֹר כָּל יְמֵי חַיָּו, וְכַעַת הוּא בְּמוֹשָׁב זְקֵנִים וְכֻלָּם צָחֲקוּ עָלָיו לָמָּה אֵינּוּ אוֹכְלִים, וְעַכְשָׁיו שֶׁנִּתְגַּלָּה הַדְּבָר, כּוֹלֵם אָמְרוּ עָלָיו, אִם הִיָּה לָךְ רַבִּי כֶּזֶה כְּמוֹ הַחֲפִץ חַיִּים נִצְלַתָּ כָּל יְמֵיךָ מֵאֲכִילַת נִבְלוֹת וּטְרַפּוֹת, וְעַנָּה לָהֶם, אֲצִלְנוּ בִּישִׁיבָה הִיָּה הַחֲפִץ חַיִּים זִ"ע אוֹמֵר לְכָל הַבַּחֲוִירִים שֶׁיִּגְמְרוּ אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה שֶׁל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְאָמַר, "הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ יִשְׁמֹר אֶתְכֶם כָּל הַחַיִּים". וְעַל כֵּן נִצְלַתִּי מֵאֲכִילַת הַנִּבְלוֹת בְּמוֹנְסֵי. כִּי כְּשֶׁבָּאתִי לְאַרְצוֹת הַבְּרִית הִלְכְּתִי לְכַמָּה צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים וְשִׂאֲלַתִּי אוֹתָם עַל פְּשָׁרוֹת הַבְּשׂוֹר, וְסִפְרוּ לִי אֵיךְ שֶׁהַצְּדִיק רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף זִ"ע נִלְחַם עִם הַקְּצָבִים שֶׁתָּפַס שָׁל עֲמֶלֶק (קְדוּשֵׁין פ"ב) וְרָצוּ לְהַרוֹג אוֹתוֹ עַל שֶׁמוֹכִיחַ אוֹתָם, חֲשַׁבְתִּי בְּשׂוֹר כֶּזֶה צָרִיךְ לָבֵא לִפְיָ? הֲלֹא הַחֲפִץ חַיִּים זִ"ע הַזֶּה הִיר אוֹתָנוּ מֵאֵד שֶׁלֹּא לֵאכּוֹל בְּשׁוּם מְקוֹם עַד שֶׁיִּבְרַר עַד מְקוֹם שֶׁיִּדּוּ מִגַּעַת שֶׁלֹּא יִפְשַׁל בְּנִבְלוֹת וּטְרַפּוֹת חֶלֶב וְדָם, וְכָךְ עֲשִׂיתִי וּב"ה שֶׁנִּצְלַתִּי. (וְעַיֵן בְּסִפְרוֹ "נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל" בְּאַרְיֵכוֹת עַל הַמְכָשׁוֹלוֹת שֶׁל שְׁחִטָּה וְנִיקוּר).





## ספר

# מזנה הרבים בהלכותה

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס  
גודל מעלת ש"כר המזנה את הרבים

מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיז את הרבים, או שנותן כסף להדפיס

זכוי הרבים היא מעלה כל כף גדולה עד כדי כף שכל מה שהרבים עושים על ידו הרי נחשב כאלו הוא עשאן וזהו "זכות הרבים תלוי בו". שכל הזכיות שהרבים עושים תלויין במזנה אותן ונזקפין לזכותו. האם דבר כה נשגב ונעלה נתן לראות בו דבר של מה בכך הרי אפשר לזכות לזה במחי יד.

בהשתתפות הוצאת ספרים קונטרסים ועלוניו והפצתם על פני תבל. בדרך זו אפשר להגיע ללב כל יהודי, להזכיר לכל אחד ואחד מקור שרשו, שגשמתו שה' נפח בקרבו חצובה מתחת כסא כבודו, והיא חלק אלקי ממעל, והוא מבחר היצורים, ולכן עליו להתחזק בקשר לעם הנצחי, לאלקי הנצח ולתורת הנצח וחס ושלום לא להחליפם בעולם עובר ושוא. בדרך כאלו והדומה להם הנכנסים ללב.

על ידי הוצאות קטנות יכול כל אחד ואחד להצטרף לעושי מצוה, ולהיות ממזכי הרבים, למנוע מאחים יקרים תועים וטועים מחמת חסרון ידיעתם מלכת פתח סודרת לעם ישראל, ובכך כל הזכיות שיצטרבו ממעשיהם הטובים יזקפו לזכות המזנה אותם, ולא עוד אלא יזכה המזנה, שלא יבוא לידי חטא ולא לידי הרור חטא, ויהיה נחשב כאלו בראו, ועוד ועוד להרבה יקר וגדלה ומעלות בתורה ויראת השם, ולחלק בגן עדן לאין שעור וערוף, ואפלו אם היו צריכים להוציא הוצאות רבות וגדולות לאין שעור ולהקריב הרבה מן זמן, היא חובה של תורה והלכה ברורה, שאין שום יהודי בעולם שיוכל להפטר ממנה. וכל שכן, כשבבטח זה כל ההשקעה היא אפס אפסים לעמת הרווחים העצומים בזה ובבא, בגשמיות וברוחניות, פרוותיה אוכלים בעולם הזה, והקרן קיימת לנצח. עסק הנושא רוחים בטוחים, זכיות לדורי דורות. כי התוצאות של מצוות ומעשים טובים אשר יעשו הדורות הבאים בהתקדמות רוחנית, וכל מה שיעשו צאצאי צאצאיו אחריו שייכים לזה שזכוהו בכך, ומי פתי לא יסור הנה להתחבר לקבוצת המזכים ויהא נחשב כמזנה רבה ועצומה.

נעתיק כאן מספר "פלא יועץ" (ערך דפוס) וזה לשונו: הנה מאחר שעל הרב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בעינו יפה ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו' והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השם יתברך ודוק ותשכח שכמעט אין כסף שיהא נחשב למזנה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעטו כו', אבל זה הנותן לצרף הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזנה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו' מה טוב חלקו קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא, וגם העולם הזה כו', עד כאן לשונו.

הגע בעצמך אם בכדי להדפיס ספר שיש בזה זכוי הרבים המצוה כה רבה וגדולה, עד שאין הכסף יהא נחשב בזה, כי זכיותיו ורוחיו גדולים ומרבים בגשמיות וברוחניות, בזה ובבא, לעד ולדורי דורות לנצח. ועל כל אחד ואחד מישראל להתעורר בלהבת אש להטות שכם לקחת יד וחלק בגוף בנפש בזמן במקומו ככל אשר לא-ל ידו וכל מה שיפעל בזה הוא אף ורק לטובת עצמו ונשמתו ונפשיות ביתו שבזכות המצוה הרבה לא יבוא הגנע חס ושלום לביתם וינצלו מכל פגעי הזמן בעזרת.







# שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

## מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

צֵא לֹאֹרֶז עַיִי הָאֲדָמוֹד מִהַאֲלָמִין שְׁנַת תַּשְׁ"ס לַפ"ק עַל או"ח וו"ד

**מכון "הלכות שבת השנתית" - ללימוד כל אי"ח "הלכות שבת" במגוון כל שכורות השנה ששל יודי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר רמ"א" אגרי הקהיה עשה לך קולות גדולות הרוש לעמוס בריבם הלכות שבת כפי שילמדו מפי רוחות הבאיה לחקול קולות בכל שנת חובת**

**עשירי** **רבינו משה איסרלע** **עשירי** **רבינו יוסף קארו**

**אמר רבביא אמר רבי יוחנן כל המשוש שבת נהלנתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מחולין לו**

**ג' ציון א'**

**הלכות שבת השנתית**  
לימוד שולחן ערוך הלכות שבת  
לכל שבטות השנה - עמוד אחד ליום  
חיובא ומיא לרווש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבוד עליהם למחות מעט אחת בשנה. (ספר חיים)

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד, קניי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות יסודות. ולידי ריעות תהותק. נתכרני עושה לשם היתור קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניי מתקדמים יאהרונה"ל על ידי הנעלקם בך הילול ויחיימו ביהודיא שלים בשם כל ישראל.

### סדר הלימוד לשבת פ' בראשית

**הלכות שבת**  
סימן רמב - לאחר בכבוד שבת, ובו ספק אחד

- א. אפילו מי שצריך לאחריים אם יש לו מעט משלו צריך לרוץ עמו לכבוד את השבת ולא אמרו עמי שבתך חול ולא תצטרך לבריות אלא על שנתשנה דוחקת לך ביהוה על כן צריך לצמצם בשאר ימים כדי לכבד השבת מקנת עורא שיהיו מבטחים בגדיה בחמישי בשבת מפני כבוד השבת. הגה: נהגין ללוש כדי שיעור חלה בבית לעשות מהם חמים לבצוע עליהם בשבת ויום טוב (ספר מרדכי) ויום טוב (השנה) והוא מכבד שבת ויום טוב ואין לשנות. יש שכתבו שבמקנת מקנותו נהגו לאכול מוליקא שקורין פשטי"א כלי שבת זכר למן שהיה מכוסה למעלה ולמטה (מהרי"ל, ולא ראיתי לחוש לה):
- ב. סימן רמב - אין המשביר ערה ומרחץ לבותה, ובו פ' מעשים
- א. לא ישיכר אדם מרחץ שלו לאינו יהודי מפני שצריך על שמו האיני יהודי זה ערשה מלאכה בראש דהום מרחץ חלק לאריסותא (פירוש שבת והעובד לוקח חלק ממה ששיבחה לבעליו) בעדי איתא של תרתי של ישראל ושכר את האיני יהודי ככך וכן ליום ומצא האיני יהודי ערשה מלאכה בשליחתו של ישראל אבל שדה מותר שכן דרך לקבל שיה באריסותא והאף על פי שירעיש שהוא של ישראל ארעא דנטיה יהודי לקחה באריסותא ולעצמו הוא עובד ותורו רעו כמרחץ ורתיים רעם כשדה. הגה: ואף על פי שלא לקחה האיני יהודי רק לשליש יל רביעי ויש לישראל הנאה כמה שאינו יהודי עובד בשבת שרי דאנו יהודי ארעא דנטיה עובד (בית יוסף בשם מימוני פרק ו' וז"ל בית סימן רמ"ה בשם מהרי"ל):
- ב. אפילו מרחץ או תורו אם השכירם שנה ארוכה שנה ותפורים דרבי על ידי כך שאין דרכו לשכור מועלים אלא להשכירם וכן אם מנתן רוב אנשי אותו המקום להשכירם או להעם באריסות מותר להשכירם לאינו יהודי או להעם לו באריסות. הגה: ואפילו במקום האסור אם אין המרחץ או התורו של ישראל רק שכתם מאינו יהודי תורו והשכירם לאינו יהודי שרי דאין שם הישראל נקרא עליו (אור זרוע בשם אנוניס). וכן אם יש מרחץ בבית יורה ואין רוחצין במרחץ רק אותן שבביתו והם יודעים ששכרו האיני יהודי שרי (בית יוסף בשם מהרי"א ורי"א זורו). ואם עבר והשכירו במקום האסור יש אומרים ששכרו מותר (בית יוסף בשם אנוניס) ויש אומרים שאסור (מרדכי פרק קמא דשבת וכן עיקר) (ועיין לקמן סוף סימן רמ"ה):
- ב. סימן רמב - איזו מלאכות יוכל האיני יהודי לעשות בענין הישראל, ובו פ' מעשים
- א. מוסק אדם (פירוש מתנה) עם האיני יהודי על המלאכה וקוצץ דמים האיני יהודי ערשה לעצמו והאף על פי שהוא ערשה בשבת מותר כמה דברים אמורים בצנעה שאין מבירים הכל שזו המלאכה הנעשית בשבת של ישראל היא אבל אם היתה ידועה ומפורסמת אסור שהרואה את האיני יהודי עוסק אינו יודע שקצץ ואומר שלמוני שכר האיני יהודי לעשות לו מלאכה בשבת למיכך המוסק עם האיני יהודי לבנות לו תצורו או כחולו או לקצרו לו שדהו אם היתה המלאכה במדינה או בתוך התחום אסור לו להניחה לעשות לו מלאכה בשבת מפני הרהורים שאינם יודעים שפסק. הגה: ואפילו אם רב בין העובדי כוכבים יש לחוש לאררחים הבאים שם או לבני ביתו שיחדשו אותו (בית יוסף בשם תוספות אשכנזיים). ואם היתה המלאכה תוך לתחום רגם אין עיר אחרת בתוך תחומה של מקום שערעיש אם מלאכה מותרת ונעבד כוכבים שחומים צאן של ישראל לדידי שדהו (ועיין לקמן סימן תקל"ז סעף י"ד):
- ב. לפסול האבנים ולחן הקורות אפילו בביתו של עובד כוכבים אסור לו לרוחץ מרחיב הוא ואם עשו כן לא ישקום בבנין. הגה: ויש אומרים דאם אינו מפורסם שהוא של ישראל שרי (כל ב' ב):
- א. אם בנו עובד כוכבים לישראל בית בשבת באיסור נכח להחמיר עליו יכנסו בו. הגה: מותר אם התנה ישראל עם אינו יהודי שלא לעשות לו מלאכה בשבת והעובד כוכבים עשאה בעל כרחו למתן השלמים מלאכתו אין לחוש (מרדכי) ריש פרק מי שהפך ורבינו ירוחם ויתב יוסף, ועיין לקמן סימן תקמ"ג):
- ד. מלאכת מוסריא אפילו במטלטלין כגון ספינה הידועה לישראל דיהה כמו מלאכת מחובר:
- ה. אם שכר אינו יהודי לשנה או לשתיים וסיבחה לו בו שאירוד לו בנד חריז חז כתוב אורגו בשבת כאילו קצץ עמו סיבחה לו ספר או שאירוד לו בנד שהוא ערשה בכל עת שירעה הוא שלא יחשוב עמו יום ולא יעשה המלאכה בבית ישראל ויש מי שאוסר בשבחי איני יהודי לומן. הגה: ודוקא ששכרו למלאכה מיוחדת כגון בנד לאורג או ספר לכתיב אבל ששכרו לכל המלאכות שיעצרו תוך זמן השכירות לכולי עלמא אסור (בית יוסף, וכמו שיבאר סוף סימן תמ"ח):
- א. לקח הקנה מבט ומשכיר לו איני יהודי יחייב מבט בשבת מותר אם הוא בקבלת הדיני שאומר לו למשבתה מנה דברים אתן לך כן וכן. הגה: וכן יוכל להשיב המבט לכל השבתות לאינו יהודי והאינו יהודי יקה הירוש של שבתות לעצמו ולא חיישין שאימו לצורך ישראל הוא ערשה ובמקום ספידיה כי היא גוננת אל חששו (בית יוסף). וישאל הממונה על מטבע של דרך כיון הממונה על המבט ואף על פי שמשמיעים קול בשבת בהכח המטבע (הנחת מימוני פרק ו') ועיין לקמן סימן ר"ב. ודובר שלא שם הישראל צאל האיני יהודי שבת כשעוסק במלאכתו במטבע או בקבלת המבט (מרדכי פרק קמא דשבת):

הנה מוכא כגון ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחלק ק"ל עשרות שפחה, עמוד אחר ליום, פי' גמור ק"ל הלכות שבת כספול עשרות שפחה, ונתח שפחה לז' ק"ל עשרות, נא לערשם קנטי נפסות וקנטי מרשות, וקפחות, חלקל חסדיים וירידיים, קלות את חכמים וריות עין שלם חכמי מל' בני לימוד "הלכות שבת" ופחות יענינה לקפחוד וק"ל חקוקות את חכמים [1] - שבת פרשת בראשית [1] זוכה לקנין צדיקים!

מחליו לו  
מי כל עוונותיה

כל השומר  
שבת  
הלכותיו





# תפלות לאחר הלמוד

## תפלה לאחר הלימוד

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי שֶׁזִּפְיַתְנִי לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיחָרָה עֵילָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְמַדְנּוּ תוֹרָתְךָ יַעֲמוּד לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכָּה לְהִבְטַחַת הַנְּבִיא (יְשַׁעְיָהוּ נ"ט כ"א) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאֵם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתְּכֶם אֲמַר יְהוָה רֹחֵמי אֲשׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרֵי אֲשׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע אֲמַר ה' מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבוּאָה (יְשַׁעְיָהוּ נ"א ט"ז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כַּסִּיתֶיךָ לְנִטְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אֶתְּהַ. וּבְרַבַּת מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עַמּוֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתַגַּל נְפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאַמְתָּ בְּאִמְרוֹ לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.



## תפלה לאחר למוד היתהר

(יאמר בפנינת הלב)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵ אֲבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוּנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׁמַחְנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהַשֵּׁב פְּהַנִּים לְעַבְדֶּךָ וְלוֹוִיִּים לְדוּכְכֶם לְשִׁירִים וְלִזְמֹרִים. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוּיָהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה וְלִאֲהָבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.



זֶהָ  
הַשְּׁבֵת

# קול הרשב"י

## תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

**לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!**

היום אם בקולו תשמעו, ובזוהר תקראו, את המשיח תראו,

על ידי שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום

תהיה השנה הזו שנת הגאולה

ברוך שהחיינו וקיימנו לפרויקט חדש, תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה.

הסדרה מחולקת לשבעים ושניים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות בלבד, כל דיסק יכיל 15 שיעורים - כל חודש יצאו בע"ה 2 דיסקים - ובסך הכול 1062 [אלף ששים ושתים] שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה.

מעתה כל בית המדרש גם כשאין להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, ובאותו זמן לשמוע [בטייפ] את השיעורים במשך 20 דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים.

כל אב יכול להושיב את בנו מגיל שידועים לקרוא וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלוש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י זי"ע: "אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוּן: "כְּשִׁיְהִי קָרוֹב לַיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְלוּ נְעָרִים שְׁבַע עוֹלָם עִתִּידִים לְמַצָּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֻכְמָה וְלְדַעַת עַל יְדוֹ קְצָיִים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַיָּמִין יִתְגַּלֶּה לְכָל" (זוהר הקדוש פְּרֶשֶׁת וַיְרָא פָּרָק ק"ח).

התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי",

מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א

בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.

הדיסקים יהיה ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א,

טלפון: 054-4577956 וב"מפעל הזוהר העולמי".

כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" 0722-990055

ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044,

וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוה"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש,

טל: 058436784 / פקס: 02-9951300

לימדו ושמעו בזוהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י,

ובדא יפקון מגלותא.

מהיום, כל ילד קטן מגיל 9 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש

ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא,

אשרי יולדתו!!!

גם יזכה שמלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעתי".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים, (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - כמפורסם ב"ערכה של שעה")